

DEN *danske* STJERNE

Juli 1967

5

DEN danske STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 5 · Juli 1967 · 116. Årg.

INDHOLD

Tempelpladsen. Af President David O. McKay	181
Tabernaklet. Af Eleanor Knowles	182
Hvorledes tabernaklet blev bygget. Af Stewart L. Grow	184
Orgelet i Tabernaklet. Af Jay M. Todd	186
Tabernakelkoret. Af Mabel Jones Gabbott	191
Fra Missionens Præsidentskab. Af Don L. Christensen	193
Styrk forbindelsen mellem voksne ledere og ungdommen. Fra det Præsiderende Biskopråd	194

Hjælpeforeningen

Barmhjertighedstjeneste i Hjælpeforeningen. Af Marion G. Romney	196

Søndagsskolen

Øvelsessang	199
Nadververs for september	199
Hvordan får vi vore elever til at blive ordets "Gørere"?	200

Genealogi

Intet menneske står alene	202

Gensidig Uddannelses Forening

Lærerens urokkelige tro. Af Nathan Eldon Tanner	203

Børnenes Sider

Lege verden rundt. Af Erma Reynolds	208
Den mest usædvanlige kat. Af O. J. Robertson	209

Kirken Går Fremad	211

Udgivet af

Den danske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Don L. Christensen, missionspræsident, ansvarshavende redaktør

Nyheder:

Mary Kaiser, redaktør

Koordinator: Jørgen W. Schmidt

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned. Abonnementsprisen (inkl. porto) er i Danmark kr. 13.- pr. halvår, kr. 25.- for et helt år, i udlandet \$ 3.-, pr. halvår, \$ 5.- for et helt år. I løssalg kr. 2.50 pr. nummer. Betaling ved check udstedt til Den danske Stjerne, Priorvej 12, København K, eller gennem postgiro 333.38 til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Tryk:

Heinz Steingass, Neu-Isenburg, Deutschland

Layout og illustrationer:

PBO-Layout-Center, Frankfurt

Forsidebillede

Man siger, at Brigham Young brugte en æggeskal til at vise formen på det planlagte tabernakel, som i oktober i år vil være 100 år gammelt. Da han fik at vide, at det ville falde sammen, samlede han, efter hvad der fortælles, den udhulede skal op og svarede med et spørgsmål: Hvorfor falder denne ikke sammen? Adskillige mennesker bevidner, at de har hørt denne historie af Susa Young Gates, den store pionerleders datter.

Det inspirerende budskab
*Intet i verden, herunder talent,
genialitet og uddannelse,
kan erstatte udholdenhed.*

TEMPELPLADSEN

AF PRÆSIDENT DAVID O. MCKAY

Tempelpladsen er i sandhed Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges fysiske brændpunkt. Her kommer turister og besøgende for at se og høre Kirkens historie af vore turistførere. Her kommer medlemmerne for at blive forenet

som evige familier ved hellige tempelordinanser. Her, i templets øverste værelser, mødes Generalautoriteterne ofte og modtager inspiration og vejledning til at kunne lede Kirken. Her mødes Generalautoriteterne i Tabernaklet to gange om året med de hellige, når de samles til generalkonferencerne.

Her har Tabernakelkoret sunget over radioen siden 1929 og har beriget vore møder og glædet vore hjerter siden pionertiden. Tabernakelkoret har gjort sig fortjent til, og har fået anerkendelse som et af de største, mest fremragende kor i verden. Det fortjener alle Kirkens medlemmers taknemmelighed. Jeg kender ikke noget andet kor i verden, som giver så meget af deres tid og så mange økonomiske midler til dette arbejde, som medlemmerne af dette kor gør.

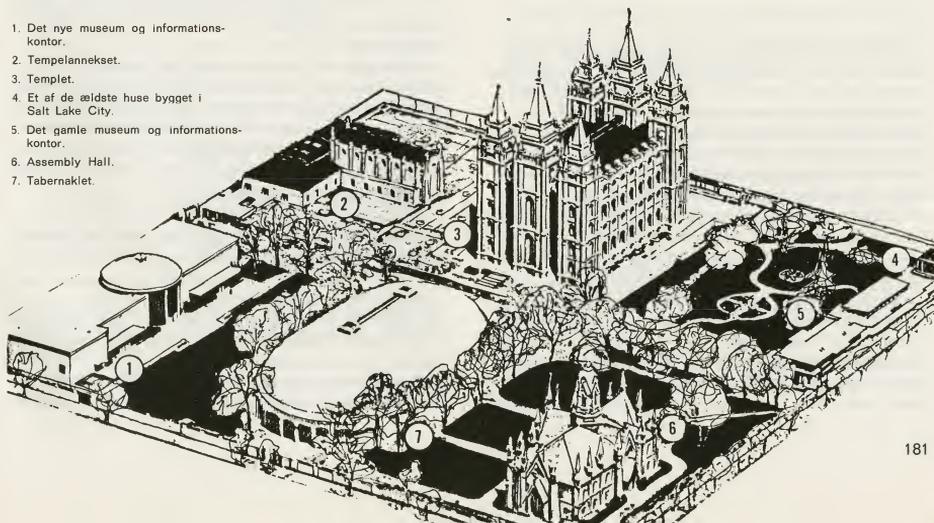
Salt Lake Tabernaklet har nu været i brug i Kirken i hundrede år. Til efteråret vil denne historiske bygning begynde på sit andet århundrede.

For at overvære generalkonferencerne i Tabernaklet hvert forår og efterår kommer de hellige med bus, tog, bil og flyvemaskine. I den uhyre skare findes der mænd og kvinder, som for år tilbage kom til konferencen i vogne, trukket af heste og muldyr. I min bedstemoders tid vandrede hun og andre ved mere end én lejlighed 60—70 kilometer til Tempelpladsen og "sang hele vejen"! Men lige meget hvilket transportmiddel, der blev brugt, er det der har betydning at medlemmerne er kommet fra alle dele af Kirken for at overvære konferencerne, i det sidste århundrede i Tabernaklet og før den tid i andre af Kirkens bygninger.

Skønt det at lade en knappenål falde har været sat i forbindelse med at bevise akustikken i Tabernaklet så længe jeg kan huske, så var det at tale kraftigt i Tabernaklet dags orden, da jeg var junior-medlem af De Tolv. Vi måtte stå på talerstolen og bogstavelig talt råbe. Ældre medlemmer af Kirken vil huske, at for mange år siden, da radioen var forholdsvis ny, var der nogle højtalttere i Tabernaklet, som øjensynligt blev kontrolleret gennem de samme kontakter, som blev brugt af radiostationen KSL, og de syntes ikke at virke, med mindre der var en radioudsendelse i gang. Når vi sendte ud i radioen, behøvede de, der sad i Tabernaklet, ikke at anstrenge sig for at høre hvert ord. Nu er vor mindste hvisken i mange år blevet grebet af elektroniske fingre og bogstavelig talt slyngt rundt om jorden.

I dag kan millioner invitere billedet af Tabernaklet, dets musik og dets talere ind i selve deres stue, blot ved at tænde for et fjernsyn, der er rigtigt ind-

1. Det nye museum og informationskontor.
2. Tempelannekset.
3. Templet.
4. Et af deældste huse bygget i Salt Lake City.
5. Det gamle museum og informationskontor.
6. Assembly Hall.
7. Tabernaklet.

stillet. På lignende måde må et menneskeligt hjerte være indstillet rigtigt for at kunne modtage det strålende gengivne evangelium.

Hver gang jeg ser Tempelpladsen bogstaveligt talt være oversvømmet af hellige, og ved, at der er andre tusinder som gerne ville komme, ville jeg ønske, at der var en eller anden måde, hvorpå man kunne skaffe plads til dem i Tabernaklet. Hver gang jeg ser Tabernaklet fyldt til bristepunktet, hvad der ofte sker, får jeg atter bekræftelse på Kirkens styrke. Som De ved er det en kendsgerning, at hvis man har et legeme der bevæger sig og man forøger dets fart, bliver momentet stadig større. Det er det der sker i Kirken, en stor samling medlemmer, der be-

væger sig med en hastighedsforøgelse, der aldrig før er kendt i Kirken. Der er intet, som kan standse sandhedens fremgang, undtagen vore egne svagheder eller undladelse af at gøre vor pligt.

Tabernaklet — Salt Lake Tabernaklet — jeg kan ikke huske at jeg nogensinde har tænkt på det som blot en tilfældig bygning af træ og sten. I mine forældres hjem, ved min egen kamin, og i familiekredsen med mine børn, har Tabernaklet altid været en kærv ven. Det er mig en glæde at slutte mig til Kirkens medlemmer og alle vore venner over hele verden i ønsket om, nu ved Tabernaklets hundrede års jubilæum, at det må fortsætte sin store mission her på jorden.

TABERNAKLET

AF ELEANOR KNOWLES

Hvad er Tabernaklet i Salt Lake City? Er det en koncertsal eller en foredragssal? En sal, hvor der afholdes orkesterprøver? Et sted, hvor der holdes gudstjenester? Et midtpunkt for byens befolkning? Tabernaklet, der af nogle skribenter betegnes som et af verdens arkitektoniske vidundere, er alle disse ting på een gang og endnu mere. Kun få bygninger, der er opført af mennesker, har været anvendt så meget og har spillet så stor en rolle i et samfunds eller en kirkes liv, som denne bygning har. Lige fra den dag i 1867, da Tabernaklet blev åbnet, indtil i dag, har det været midtpunkt for begivenheder af lokal, national, ja, endog af international interesse.

Skønt bygningen ikke blev indviet før i 1875, samlede det dog en mængde hellige, da dørene blev åbnet i 1867. Medens den i begyndelsen kun blev brugt til gudstjenester omfattende regelmæssige nadvermøder og konferencer, blev den også snart et verdsligt midtpunkt for byens borgere.

Et af bygningens enestående karaktertræk, et træk, der giver den så storslåede akustiske forhold, og som også giver mulighed for ubegrænset udsyn fra hver eneste siddeplads, er den enorme kuppel. (En skribent ved et nationalt ugeblad skrev engang, at "Bygningen minder om en stor, tung manglebenet fortidsskildpadde, der ligger og slumrer imellem de bugtede gangstier og pæne blomsterbede og træer, der toner frem på plænenes velklippede gæs.")

Bygningen er i brug hver dag, og grupper af turister strømmer ind og ud af dørene hver halve time i vintermånederne og hver 20 minutter om sommeren. Hver dag undtagen søndag overværer mange hundrede mennesker orgelkoncerten om middagen. Man kan høre Tabernaklet koret afholde prøve hver torsdag aften, og dets ugentlige radioudsendelse søndag morgen.

Bygningen har været hjemsted for The Utah Symphony i omkring 2 årtier, og i sæsonen 1966—67 blev der givet 16 koncerter dér — omtrent en koncert hver tiende dag — foruden regelmæssige prøver.

Foruden de mange mennesker, der besøger bygningen hvert år som turister, er der dem, der overværer generalkonferencemøderne i april og oktober, såvel som hjælpeorganisationernes konferencer.

Begravelseshøjtideligheder er blevet afholdt der for mange store mænd og kvinder, f. eks. for præsident Brig-

ham Young, hvis forudseenhed gav stødet til bygnings opførelse, og som levede længe nok til at se den blive et betydningsfuldt midtpunkt i Kirken og samfundet.

Store gejstlige personligheder har besøgt Tabernaklet, lige fra general William Booth i Frelsens Hær til pastor John M. Reimer, en kendt katolsk præst, og Dr. Norman Vincent Peale, en nutidsprædikant.

Mange af verdens største operastjerner og musikere har i det forløbne århundrede ladet deres rejseplaner omfatte Salt Lake City og Tabernaklet, f. eks. kan nævnes Nellie Melba, Lilli Pons, Rise Stevens, Lauritz Melchior, Paderewsky, Fritz Kreisler, Vladimir Horowitz, Mischa Elman, Sergei Rachmaninoff, Jascha Heifetz og Van Cliburn.

Foruden for the Utah Symphony har Tabernaklet været vært for de fleste af verdens største orkestre, f. eks. the New York Philharmonic, the Philadelphia Orchestra, the Cleveland Symphony, the Minneapolis Symphony og Berlinerphilharmonikerne.

De fleste af De Forenede Staters præsidenter og præsidentkandidater har talt fra Tabernaklets talerstol i dette århundrede.

Et af de travleste steder i Tabernaklet er dåbsværelset, der blev indviet den 3. februar 1890.

Ti stave udfører deres dåbsbehandlinger her, og der foregår to hver dag i ugen fra mandag til fredag. Det luftconditionerede dåbsværelse har siddeplads til 110 personer. Ved hvert dåbsmøde bliver der døbt 10—12 personer, og i løbet af de sidste to år er der blevet udført mere end 5000 dåbsbehandlinger.

Mange store kor har sunget i Tabernaklet foruden Tabernakelkoret. The Salt Lake Oratorio Society opfører Hændels Messias hvert år til jul og giver også koncerter sammen med the Utah Symphony.

Ved GUF's junikonference kan tilhørerne glæde sig over sangkor på over 1000 unge mennesker, og møderne ved generalkonferencer og hjælpeorganisationernes konferencer har budt på sangkor med syngende mødre, Primary-børn, grupper fra Brigham Young universitetet og fra religionsinstitutter, ja, endog et sangkor fra Samoa, fra Oahu Stav på Hawaii.

Selv om Tabernaklet virkelig har været et betydningsfuldt midtpunkt for borgerne og et stort kulturcenter for de hellige og samfundet, er det imidlertid først og fremmest et Guds Hus.

Fra dets prædikestol har Guds profeter talt, og deres taler har forklaret Kirkens lærdomme, kaldt verden til omvendelse og vist vejen til evigt liv.

HVORLEDES TABERNAKLET BLEV BYGGET

AF STEWART L. GROW

Fuldførelsen af det store Tabernakel til oktoberkonferencen i 1867 fremkaldte både undren og taknemmelighed. — Undren på grund af den enestående og dristige konstruktion; og taknemmelighed fordi Tabernaklet gav de hellige det første indendørs "mødehus", som var stort nok til konferencer. I over 30 år havde man været nødt til at holde konferencer på udendørs "mødepladser" eller i overfyldte lokaler.

Det var ved aprilkonferencen i 1863, at præsident Daniel Hammer Wells, anden rådgiver til Brigham Young og den embedsmand, der havde opsyn med offentlige arbejder, meddelte: "Lige her vil vi bygge et tabernakel for at skaffe husrum til de hellige ved vor generalkonference . . . det skal med lethed kunne rumme omkring 10 000 mennesker." (Journal of Discourses, Vol. 10, p. 139.)

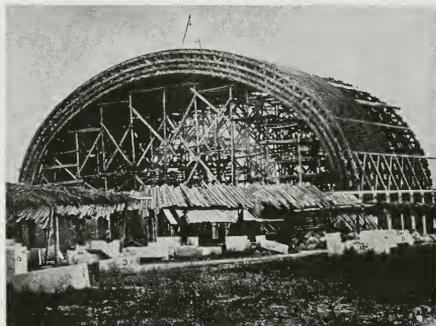
Selv pionererne, der var vant til store begivenheder, må være blevet noget forskrækket over størrelsen af det foreslåede tabernakel, hvis konstruktion skulle foretages i et område, der endnu ikke havde nogen jernbaneforbindelse, og hvor søm, bolte og andre almindelige ting, som er nødvendige for at opføre en bygning, var meget vanskelige at skaffe. Men præsident Wells tillod imidlertid ikke i sin tale, at man fik tid til tvøen eller tvivl; han gik straks i gang med at inddеле byen i distrikter, som skulle bidrage med arbejdskraft og materialer. Præsident Heber C. Kimball, ældste Orson Hyde og præsident Brigham Young støttede også i efterfølgende taler opførelsen af et tabernakel.

Tanken blev hurtigt omsat i handling. Den 18. april var landinspektør Jesse W. Fox på tempelgrunden for at opmåle tabernaklets fundament. Den 3. juni var fundamentet næsten færdigt.

Skønt arbejdet fik en energisk start i 1863, blev der kun udført lidt bortset fra opbygningen af fundamentet og påbegyndelsen af arbejdet med de stænpiller eller søjler, som bærer taget.

Hjørnesteinen blev lagt den 26. juli 1864, men arbejdet gik langsomt fremad og blev indskrænket til kun at udføre pillerne. Yderligere fremgang blev ikke rapporteret før den 1. september 1865, da Henry Grow blev indsat til at have opsyn med projektet, og han og en lille gruppe mænd påbegyndte arbejdet med taget.

Før Henry Grow blev medlem af Kirken, havde han været brobygger i Pennsylvania. Da han kom ind i Kirken og flyttede vestpå, skaffede han sig ret til at bruge, hvad han beskrev som Remington-patentet på tremmebroer.

Han anvendte dette patent med held, da han byggede broer over floderne Weber og Jordan, og det var af den grund, at Brigham Young bad ham om at bygge tabernaklets tag efter det samme tremmemønster.

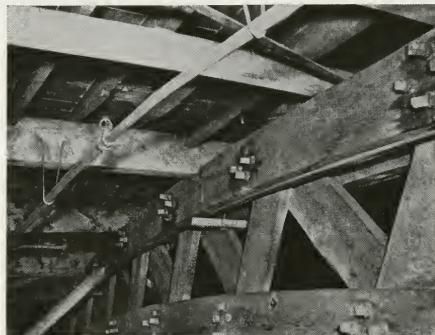
Udformningen og konstruktionen af buerne var den vanskeligste del af byggeriet. Det krævedes, at de skulle spænde over en bredde på 44 m uden søjler til støtte. De skulle opbygges praktisk talt uden brug af søm eller bolte eller stålafstivning. Den udformning, der endelig blev anvendt, medførte, at man formede tagspærrene til at passe med tagets krumning og anbragte dem i Remington-patentets gittermønster. Tagspærrene blev holdt sammen på snedig måde. Hvor flere af dem krydsede hinanden, blev der boret et hul hele vejen igennem og en rund trætap drevet ned i hullet, så at godt 10 cm af tappen ragede ud på hver side af plankerne. Disse tappe, der ragede ud, blev derefter kløvet, og en trækile blev drevet fast ind i hver kløft. Denne fremgangsmåde gav den samme virkning, som hvis bjælkerne havde været boltet fast sammen.

Hvor som helst bjælkerne flækkede, blev de forstærket ved at blive stramt omsnøret med våde kalveskindstrimler. Eftersom kalveskind kryber, når det tørrer, resulterede denne fremgangsmåde i en effektiv forstærkning af de svage steder. (Bygningen bliver lejlighedsvis efterset med mellemrum, og de kalveskindsførstærkede bjælker er stadig i udmærket stand.) Ved hjælp af disse snedige metoder var det muligt at konstruere de kæmpemæssige tagbuer uden søm og kun nogle få bolte. De midterste buer blev først sat på plads; kort efter at de var solidt anbragt, blev beklædningen af den del af taget påbegyndt. Den 21. juni 1866 kunne Deseret News meddele, at "det nye Tabernakels tagbeklædning var begyndt at stråle i det stærke solskin." Efter at de midterste buer var kommet på plads, gav præsident Young besked om, at man derefter skulle opbygge den vestlige ende, fordi han nu havde besluttet, at orglet skulle bygges der.

Ved aprilkonferencen i 1867 så der ud til at være mulighed for, at Tabernaklet kunne være færdigt til oktober

◁ Kælvhudsstrimler forstærker svage steder i tømmeret.

Gittermønstret i Tabernaklets tag. Brædderne holdes sammen med trætappe.

samme år. Denne mulighed gjorde færdiggørelsen af Tabernaklet til yndlingsemne for konferencetalerne. Præsident Young opfordrede indtrængende i sin tale "de mænd, der ejede savmøller til at fremskaffe tømmer til færdiggørelsen af Tabernaklet og tømre og snedkere til at komme og hjælpe til med at bruge det," så at Tabernaklet kunne være færdigt rettidigt til oktoberkonferencen i 1867. Ved denne samme konference blev Truman O. Angell endnu engang udpeget til at være Kirkens arkitekt. Broder Angell havde tidligere haft denne stilling, men havde trukket sig tilbage på grund af dårligt helbred. Nu havde broder Angell i nogen grad genvundet sit helbred, og straks efter, at han igen var blevet indsat, koncentrerede han sig om udformningen af Tabernaklets indre.

Præsident Young's energiske anmodning ved aprilkonferencen om arbejdskraft og materialer resulterede i store bidrag af begge dele. Det gik fremad med så hurtige skridt, at aviserne skrev hyppige og interessante artikler om fremgangen med bygningen af Tabernaklet.

Den 3. oktober meddelte Telegraph at "alle stilladserne blev taget ned uden det mindste uheld". Denne bedrift betød meget mere end blot, at et farligt og dristigt projekt var blevet fuldført med held, for der havde været mange kritiske personer, som under bygningens opførelse, havde udtrykt tvivl om, at taget ville holde, når stilladset blev fjernet. Sådanne tvivl syntes retfærdiggjort, når et så kæmpemæssigt tag, der ikke var understøttet, blev bygget op efter en ny og uprøvet metode, som betød en enestående og nyskabende arkitektonisk fremgangsmåde. Sådanne bemærkninger som "det vil falde ned og slå os allesammen ihjel", havde givet Henry Grow mange sidskvaler. Men hans og Brigham Young's genialitet og forudseenhed blev bevist — taget holdt. Dets styrke, som nu har tålt et århundredes storme, er blevet forbilliget for meget moderne byggeri.

Medens færdiggørelsen af taget var blevet fortsat med held, skete der også hurtige fremskridt i det indre, idet man fulgte Truman O. Angells tegninger. Hans højst

interessante dagbog fortæller om begivenhederne i bemærkelsesværdige detaljer. Heri fortæller han om de samtaler, han i god forståelse havde med præsident Brigham Young om udarbejdelsen af Tabernaklets indre.

Spændingen ved kapløbet for at få Tabernaklet færdigt til oktoberkonferencen nåede sit højdepunkt med en ypperlig artikel i Salt Lake Telegraph den 6. oktober 1867. Følgende er uddrag:

"Broder Henry Grow, Tabernaklets arkitekt og bygmester, giver os størstedelen af følgende enkeltheder:

'Bygningens form er skitseret af Brigham Young, som ønskede at anvende "gitterværksprincippet" i opbygningen af dette store bygningsværk.

Arbejdet har fra begyndelsen til enden været under nøje opsyn af præsident Brigham Young, der i dette som i alt andet offentlighedsarbejde har været sjælen i det hele og ved sin tillid opmuntret alle, der var engagerede i det.

Det er en storslået bygning, som de hellige har grund til at være stolte af, og vi udtrykker kun alle helliges følelser, når vi ønsker præsident Young et langt liv, at han her må fortsætte længe med at instruere og vejlede Israel til fuldbyrdelsen af den Højestes vilje og hensigt."

I begyndelsen var der ikke nogen balkon i Tabernaklet, og den buede kuppels ubrudte kurve må have været imponerende. Balkonen, som blev føjet til i 1870 gav tre store fordele: det gjorde, at der blev mange ekstra siddepladser, det øgede salens skønhed, og det forbedrede akustikken meget. I virkeligheden var Tabernaklet nu så berømte akustik temmelig dårlig før balkonen blev bygget på grund af overdreven genlyd.

Således blev Tabernaklet forberedt til sin første konference. I det århundrede, der er gået siden, har det tjent som et betydningsfuldt religiøst og kulturelt centrum for Sidste Dages Hellige og deres venner. Den kærlighed og det arbejde, den snilde og gavmildhed, den dygtighed og inspiration, som Tabernaklets bygmestre lagde i denne bemærkelsesværdige bygning for at fuldføre den i 1867 fortjener både vor undren og vor taknemmelighed i 1967.

ORGELET I TABERNAKLET

AF JAY M. TODD

Millioner af mennesker har beundret den sjældne og hjertegribende tone, der er i dette instrument, som Sidste Dages Hellige har samlet sig om i et århundrede.

De roser det ikke alene på grund af dets størrelse, skønt de 10 814 piber gør det til et af de største orgler i verden. De roser orgelet på grund af dets evne til at røre menneskers hjerter og sind.

Millioner af mennesker strømmer over tempelpladsen, sætter sig på århundredgamle træbænke, som, uden at tilhørerne ved det, føjer yderligere klangfarve og fylde til orglets tone, og lytter henført til de daglige koncerter.

Tilhørerne tænker kun lidt over, at disse toner kun er nogle ganske få af de utallige milliarder, som orgelet er i stand til at skabe.

Ifølge orgel-tekniķeres udsagn vil en dreng, "hvis han starter med at spille på orgelet i Tabernaklet, når han er 4 år gammel og spiller 8 timer om dagen og skifter kombination hvert kvarter, indtil han er 94 år gammel, stadig ikke have udnyttet alle de betydningsfulde kombinationer."

Dette er en af de simple, men vigtige årsager til, at Tabernaklets organister dagligt må afse tid til at udsøge ny, opbyggende musik, som vil blødgøre sindet. Man kunne lytte til orgelet hele livet og stadig høre nye og spændende toner, der lige var blevet opdaget af organisten.

Efter hvad verdens førende organister siger om orgelet — for slet ikke at tale om de lige så berømte og begavede mænd, som spiller på det til daglig — er dette simpelt hen en rekord.

"Instrumentet er strålende, absolut superb." — Marcel Dupré, den franske mester, der er blevet kaldt den største orgellærer og orgelspiller.

"Dette orgel er mere end et orkester. Det er det største instrument, der findes." — Virgil Fox, velkendt pladespillende organist.

"Der findes ikke magen til det." — E. Power Biggs, koncertorganist.

"Der er ikke noget, som jeg ikke kan spille på dette orgel." — Lois Miller hvis daglige instrument er Atlantic City's 33 000 piber store orgel, og som sagde, at hun kun kunne afse et kvarter mens hun ventede på et fly, men som blev og spillede på orgelet i 2 timer.

En af verdens førende organister, Wilma Jensen, spillede på orgelet i 10 minutter, vendte sig så om mod sin vært og sagde: "Er det muligt, at jeg kunne ansøge om stillingen som organist her?"

"Der er fem faktorer, som er afgørende for, om et orgel bliver godt," siger orgel eksperten Wayne Devereaux,

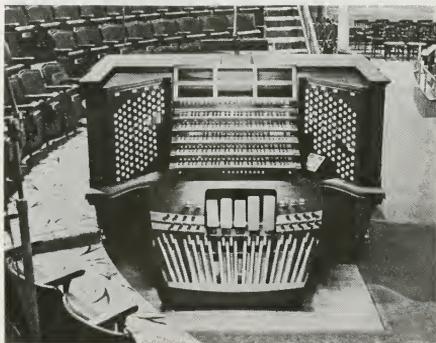
Tabernakelorgelet

selv en dygtig organist. "For det første kvaliteten af orglets komponenter og deres konstruktion, for det andet selve pibernes tone, eller den måde, hvorpå læberne er opsnittet, kernestikkene er skåret og barten er anbragt på de enkelte piber; for det tredje hvor varierede og komplicerede de stop er, som frembringer de talløse lydkombinationer; for det fjerde kvaliteten af resonansen og akustikken i den bygning, hvor orgelet har til huse; og for det femte en dygtig organist til at spille på instrumentet."

Men orgelet har ikke altid været, som det er nu. Det er blevet forandret kolossalt utallige gange, siden dets dygtige bygger Joseph Harris Ridges gav sig i kast med det hverv at skabe begyndelsen til dette ærværdige instrument. For fuldstændigt at blotlægge hans liv, der var så fuldt af guddommelig hjælp og interessante erfaringer, ville det være nødvendigt at skrive en hel bog.

Joseph Ridges blev født i 1827 i udkanten af Southampton i England, og han besluttede sig tidligt til at lære alt om de orgler, der blev fremstillet i et firma, der lå lige over for hans barndomshjem. Hans intense interesse i udformingen af, arbejdet med og fremstillingen af de komplicerede dele og udregningen i forbindelse med opbygningen af den korrekte musikalske orden gjorde ham snart til en rigtig plage på fabrikken.

I virkeligheden blev Joseph ofte sammen med en ældre ven, som arbejdede på virksomheden, til sent om aftenen, ja endog hele natten, og spillede på og undersøgte forskellige orgler. Mange gange gik han mange kilometer til en fjern kirke for at tale med en organist om hans in-

Tabernakelorgelets spillebord

strument. Efter at have undersøgt et orgel, befandt han sig mere end een gang låst inde i en kirke. Men i en alder af 23 år blev Joseph Ridges' interesse for orgler overmandet af et "voldsomt angreb af guld-feber", og han drog af sted til Sydney i Australien for at søge lykken. Snarere end at finde lykken fandt han en åndelig guldgrube i en ung omvendt mormons venskab. Hans navn var Luke Syphus. Sammen gik Ridges og Syphus 400 miles ud i ødemarken, hvor Ridges besluttede at blive medlem af Kirken, efter at hans kone Adelaide havde rejst sig af sin sygeseng efter håndspålggelse ved broder Syphus.

Joseph og hans kone vendte tilbage til Sydney. Om dagen arbejdede han med at bygge kabinetter, og om aftenen byggede han et af de første orgler i Australien, der tiltrak sig megen opmærksomhed da det var færdigt. En af gæsterne var ældste Augustus Farnham, præsiderende ældste for Kirken i Australien, som følte sig foranlediget til at spørge Ridges, om han ville give sit instrument til Kirken. Ridges gav sit samtykke, og i 1855 blev han og orgelet sejlet over Stillehavet til San Pedro i Californien, og med muldyrtog bragt til Salt Lake City. (Denne begivenhed var fomyilig emne for en fjernsynsfilm i Amerika, "Et orgel til Broder Brigham.") Orgelet blev stillet op i den bageste del af det første tabernakel, en bygning af soltørrede mursten i nærheden af den nuværende bygning.

Medens det nuværende tabernakel var under opførelse, blev der lagt planer om at opstille et orgel i det, og Brigham Young rådførte sig med den eneste orgelbyg-

En del af det udskårne træarbejde på orgellets ydre

ger, man kunne få fat i — Joseph Ridges. Efter at have tilbragt flere uger med at lave skitser og planer og ændre på disse udkast til et foreslået orgel, præsenterede Ridges sine planer for Præsident Young, der straks godkendte dem.

I de næste 12 år var Joseph Ridges i færd med arbejdet med at skabe et af verdens største orgler. Om disse 12 år sagde Graham McNamee, en radiospeaker fra øststaterne fra 1930'erne: "Dette var en af de største bedrifter, der blev udført af de amerikanske pionerer. Når man tager i betragtning, at der kun var een mand beskæftiget med arbejdet, der vidste noget som helst om at bygge orgler, og dertil lægger den kendsgerning, at mormonerne også selv måtte lave det meste af deres værktøj, før de blot kunne komme i gang, antager arbejdet bemærkelsesværdige dimensioner."

Men som arbejdet skred frem, opdagede Joseph Ridges, at der var visse materialer, som man behøvede fra øststaterne. Kun ca. 900 dollars kunne afses af Kirkens fonds, men beløbet var tilstrækkeligt. Han tog orlov fra sit arbejde i flere måneder og rejste med diligence til Omaha og tog så med toget til Boston, hvor han købte ståltråd, mssingplader, blødt læder til ventilerne, elfenben til tangenterne og andre materialer. Medens Joseph Ridges var en mester, hvad angik de udviklede ting, som fandtes i orgellets indre, følte han måske behov for ideer og assistance vedrørende orgellets ydre. Kun få af os er klar over den planlægning, som må indgå i udarbejdelsen af de bedst mulige akustiske og arkitektoniske betingelser for et orgel. Men Joseph Ridges var klar over det-

Førsteorganist Alexander Schreiner

te, og åbenbart fandt han i orgelet i Boston Music Hall det, han søgte efter.

Medens Joseph Ridges var i Boston, har han sandsynligvis på grund af sin interesse for orgler og sit ønske om at forbedre sin tekniske viden forespurgt om orgler og undersøgt orgler. Den tids mest berømte orgel og dengang kun lidt over to år gammelt var orgelet i Boston Music Hall. I endnu et årti skulle dette instrument kendes i Amerika som "det store orgel":

Når man sammenligner fotografier af Tabernaklets orgel og instrumentet i Boston Music Hall, er det tydeligt, at Boston orgelet har efterladt et dybt indtryk hos ham. Hvad enten Joseph Ridges undersøgte orgelet i Boston Music Hall personligt, eller han undersøgte det ved hjælp af fotografier eller tegninger, er det tydeligt, at han tilpassede nogle af de ydre udformninger og nogle få indre finesser til de krav, der stilledes til det instrument, som han skulle bygge i Tabernaklet.

Han kunne ikke have været under indflydelse af et bedre instrument. I tre år havde en repræsentant for byen Boston studeret og undersøgt hvert eneste orgel af fremragende ry i Europa og havde forhandlet med Dr. E. J. Hopkins fra London og med Franz Liszt. Efter at Boston Music Hall's orgel var blevet bygget af firmaet Walcker i Ludwigsberg, Tyskland, og efter at tegningerne til orglets ydre af Hammat Billings var blevet passet til af Herter Brothers fra New York, insisterede Boston stadig på, at en international kommission af organister, musikere og eksperter skulle undersøge instrumentet og foreslå for-

bedringer, før det blev sejlet til Boston som Amerikas første koncertorgel.

Ridges vendte tilbage til Salt Lake i foråret 1866 og gav sig i kast med det næsten utroligt vanskelige eenmandsarbejde at lede bygningen af et orgel, som snart skulle overskygge "det store orgel" i tonemæssig skønhed.

På det tidspunkt da Tabernaklet blev åbnet i 1867, var orglet kun en trediedel færdigt; men selv om Tabernaklets arkitekt og bygmestre ikke selv vidste det, var de allerede blevet vejledt i tilrettelæggningen af et hus, hvis akustik var et passende hjem for Ridges' instrument. Bygningen, der næsten helt igennem er af træ, reflekterer orgelets toner som en stor cello. Selv den flydende balkon, (kaldt sådan, fordi den hænger flere fod fra væggene) tjener et formål, idet den ligesom tænderne i munden skal give lyden resonans og artikulation.

Lige så forbavsende er det, at Brigham Young insisterede på, at væggenes puds skulle være tykt, således at man skabte et akustisk eller lydreflekterende pudslag. Gipsarbejderne kunne i begyndelsen ikke få et så tykt lag puds til at blive siddende, men en dag sagde formanden: "Gå ud og klip jeres heste." De blandede hårene med pudset og var i stand til at beklæde bygningen med et næsten 2 cm tykt lag puds stærkt sammenbundet af hestehår.

I 1877 var det originale 2638 Ridge-orgel færdigt. Det overrådigt uskåne ydre træværk var udført af Ralph Ramsey. Ridge havde nu forandret fire-hånds-pumpen (til at forsyne orgelbælgene med luft) til et stort vandhjul, drevet af City Creek, af hvis vandstrøm en del var ført ind under Tabernaklet direkte under orgelet.

I 1885 blev dele af orgelet delvis ombygget og udvidet; 16 år senere blev der installeret et fuldstændigt pneumatisk system og flere piber blev føjet til. I 1916 blev orgelet elektrificeret og de to 5 meter brede sidefløje blev bygget til, hvilket gav orgelet dets nuværende størrelse og udseende. Flere piber blev føjet til i 1926 og i 1940, og derefter blev orgelet genopbygget igen i 1949 af G. Donald Harrison. Blandt de 10 814 piber i 189 sæt eller rækker, som findes i orgelet i dag, kan man stadig finde mere end 200 af Ridges' oprindelige træpiber, og deriblandt også de store forgyldte træpiber, som har en sådan kraft, at de kan få hele Tabernaklet til at ryste.

Millioner har set organisterne, men kun få har set den mand, som sørger for, at de højtflyvende toner ikke bliver falske.

Tabernaklets orgelstemmere — der spøgefuldt kaldes for "mejslerne", fordi deres vigtigste værktøj er en mejsel — stemmer, renser og efterser orgelet hver eneste dag.

"Folk i almindelighed ved det ikke," siger orgelstemmer Wayne Carrol, "men støv eller temperaturudsving kan ændre pibernes lyd fuldstændigt." Koldt vejr får tungestemmerne og rørløjterne til at blive flade. Fløjter er ikke så følsomme, men nogle af rørløjterne skal stemmes hver uge. Med den fart, hvormed man normalt stemmer piber, tager det flere måneder at stemme alle 10 814.

En af de små piber sammenlignet med den største, som ses lige bagved

Man kan hver dag se eksperter efterse det mageløst og genialt udformede spillebord. Ikke alene krævede det dygtige teknikere at udforme spillebordet, men der kræves også dygtige organister til at spille på det. Når man sætter sig ved tabernakelorgelets spillebord, bliver man nemt forvirret over for de alternativer, man har for sig: 5 rækker manualer, 89 registre på højre side, 97 på venstre side; 32 pedaler; 76 forudindstillede registre; og 27 forudindstillede kombinationspedaler.

Det er en kendsgerning, at kun få mennesker i verden er både dygtige nok og tilstrækkeligt øvede til at spille på tabernakelorgelet på en virkningsfuld måde. Det er også en fastslået kendsgerning, at fra begyndelsen har Herren forsynet tabernakelorgelet med nogle af verdens mest begavede organister. Endnu før opførelsen af Tabernaklet begyndte, havde Brigham Young fundet sin organist. En aften i 1862 overværede Præsident Young et selskab til ære for et nyligt ankommet selskab af hellige. En englænder ved navn John Daynes ledede sangen og blev akkompagneret på et harmonium af sin 11-årige søn Joseph. Medens Brigham Young hørte drengen spille, sagde han: "Der er vor organist til vort store tabernakelorgel." Da Ridges' australske orgel blev installeret, blev den unge Joseph Daynes fast organist. Senere, da der første gang blev spillet på tabernakelorgelet i 1867, var Joseph Daynes den første, der blev udpeget til organist — 16 år gammel.

Foruden at spille på orgelet stemte han det også og reparerede det, indtil han trak sig tilbage i 1900. Hans

Broder Wayne E. Carroll's ansigt genspejler hans kærlighed til instrumentet, idet han stemmer en af tungerne

Nogle af Tabernakelorgelets piber. Pibernes længde bestemmer tonehøjen, medens de forskellige former frembringer de forskellige lyde. Her ser vi f. eks. blandt andre Tuba, Koncertfløjte og Engelskhorn

utallige kompositioner blev brugt i vid udstrækning på hans tid. Mange bruges stadig i dag, f. eks. den af alle tabernakelorgelets værker, der er lettest at genkende, musik fra "As the Dew from Heaven Distilling"; det er sluttemaet i tabernakelkorets radioudsendelser. Kun en måned før broder Daynes trak sig tilbage, indførte han de berømte daglige orgelkoncerter, som har den misundelsesværdige rekord at være blevet overværet af flere mennesker end nogen anden musikrække i musikens historie.

Men den mand, som gjorde koncerterne kendte og berømte, og som af nogle kaldtes den "største organist i verden", var imidlertid Daynes' efterfølger, den store John J. McClellan, der afholdt, som han var, blev kaldt "den mægtige Mac". John Jasper McClellan blev født i Payson i Utah og udstviste tidligt usædvanlige evner, og han var kororganist i Payson, da han var 11 år gammel. Som student på Ann Arbor grundlagde han Michigans universitets Symfoniorkester, og han havde til nogle katolske venner skrevet en messe for orkester og kor. Han studerede i Europa under de største mestre, der fandtes og vendte hjem for at blive professor i musik ved Brigham Young Akademiet i Provo, og senere ved Utahs universitet.

Han døde, medens han var på toppen af sin karriere i 1925. Et år tidligere var Alexander Schreiner og Frank W. Asper blevet udnævnt til organister i Tabernaklet. Det er disse to mænd, som har mestret at udføre de uforberedte modulationer, transponeringer og improvisationer, som er nødvendige i Tabernaklets radioudsendelser for at udfylde blot nogle få sekunders sendetid.

Broder Asper, der nu er gået af som fast organist, og som er elsket og beundret af alle, som kender ham, har sat rekord, idet han har spillet noget over 10 000 koncerter.

Broder Asper, der af nogle kaldes "digterorganisten" på grund af sin evne til at behage enhver musikalsk smag, fortsætter dog sine radioudsendelser "Søndag aften på tempelpladsen" som han startede.

Verden over hylides den nuværende førsteorganist Alexander Schreiner som en af de største mestre på instrumentet. Hans forryllende spil og geni har til stadighed bevaret hans navn blandt verdens toporganister.

Agtede musikkritikere har sagt: "Han er en enestående mester, hvad angår behandlingen af pedalerne." "Hans Bach er ren poesi." "Hans tekniske kunnen er strålende, men hans fortolkende evner er endnu større." "Som akkompagnatør har han ikke nogen ligemand."

Hans radiokonzert "Alexander Schreiner ved Tabernakelorgelet" kan høres hver søndag aften i det vestlige Amerika.

Roy M. Darley og Robert M. Cundick arbejder sammen med broder Schreiner som organister. Deres talenter garanterer Tabernakelorgelet musikere af højeste kvalitet.

Således lyder historien bag Tabernakelorgelet og de mænd, som byggede det, stemmer det og spiller på det.

Sand fred er blevet givet til verden af de hjertegribende toner fra Tabernaklets orgel. Vor Fader har i sandhed været med os.

The Boston Music Hall's orgel

MABEL JONES GABBOTT

TABERNAKELKORET

Den 27. august 1847, en måned og tre dage efter pionerernes ankomst til Saltsødal, blev der afholdt en speciel konference. "Præsident Brigham præsiderede," siger *Journal History*, "... og koret sang to sange."

De var kommet med sang! Fra England og Wales, fra Nauvoo og Winter Quarters, var mormonpionerne kommet vandrende over de støvede sletter, gennem strømmende floder og over bjergpas, medens de sang "Alt er vel." Nu udtrykte koret i sang et folks taknemmelighed over dette "sted" i dalen.

Robert Sands, en talentfuld musiker, født i Irland, blev kaldet til at lede koret i 1865. Planerne til det nye Tabernakel var i gang, og han henvendte sig til arkitekt Truman

Angell for at foreslå nogle få forandringer i den vestlige ende for at den bedre kunne passe til koret og dets dirigent. Den 6. oktober 1867, ved Kirkens halvårslige konference i det nye Tabernakel, dirigerede Robert Sands Tabernakelkoret. Ud af mange, der frivilligt meldte sig, blev der valgt 150 mænd og kvinder til at synge ved denne store begivenhed.

I dag sender 375 kormedlemmer, som er velsignet med musikkens gave, et enestående og indtrængende budskab i sang ud til verden som repræsentanter for to en halv million medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Korets medlemmer er alle slags mennesker. Blandt dem findes der læger og stenografister, store forretningsmænd og unge studenter, bønder og bibliotekarer. Nogle medlemmer har givet fra tyve til fyrretyve års arbejde. Andre arbejder kun i kort tid. En ung dame fra New Jersey arrangerede det således, at hun kunne slutte sig til koret som besøgende sanger under sin tre måneder lange sommerferie. Fra Cleveland, Ohio, var der en ung kvinde, som kun havde seks måneder tilbage at leve i, som gav udtryk for et eneste ønske — at hun kunne

Korets præsident Isaac M. Stewart, Richard L. Evans og korets dirigent, Richard P. Condie, modtager den "gyldne plade" af en repræsentant for Columbia Grammofonelskab.

synges sammen med Mormon-Tabernakelkoret under deres prøver. Det blev arrangeret, og med undertrykt bevægelse og et taknemmeligt hjerte sang hun i koret.

Ligesom deres pionerforfædre repræsenterer korets medlemmer mange lande og mange folk. Det at have denne arv af viden og påskønnelse af musik fra andre lande giver koret styrke. Da koret i 1955 var på tourné i Europa blev der i hvert af de besøgte lande rettet en opfordring til de medlemmer af koret, hvis forfædre kom fra det pågældende land, om at give sig til kende ved at rejse sig.

Medlemmerne af Tabernakelkoret repræsenterer mange sider af vort komplicerede liv og mange områder af vor verdensomspændende Kirke; men når dirigenten løfter sin taktstok, bliver de én stemme, Tabernakelkorets stemme.

Hver enkelt af de dirigenter, som har ledet Tabernakelkoret, har ydet sine usædvanlige og særegne bidrag til korets effektivitet. Ligesom pionererne selv kom dirigenterne til Zion med sang. George Careless, som fulgte efter Robert Sands i 1869, kom til Amerika med skibet "Hudson", fra sit hjem i London. Medens de var ved at losse, bad skibets kaptajn Ældste Careless om en af hans sange. "Det gør mig ondt," sagde Ældste Careless, "men alle mine noder er pakket sammen." Da kaptajnen insisterede på, at han skulle have en sang, satte Ældste Careless sig på en tønde bacon, tog et stykke papir op af sin lomme og skrev en melodi. Han kaldte den "The Hudson", til ære for skibet og gav den til kaptajnen. Vi synger den i dag som en af vore elskede sange, "Morgenrødens stråler."

Da Ældste Careless kom til Salt Lake City, sagde Brigham Young til ham: "Jeg har en mission til dig. Jeg vil gerne have, at du overtager Tabernakelkoret og lægger grundvolden til god musik." Professor Careless var lærer i musik, og under hans blide, rolige ledelse blev koret veltrænet og veldisciplineret.

En af de største tjenester der blev ydet koret og Kirken, var den omhyggelige og grundige måde, hvorpå Ebenezer Beesley, som var dirigent fra 1880 til 1889, samlede og sammensatte musik for koret og for Kirken til almindelig brug.

Evan Stephens blev udnævnt til dirigent i 1890, og i 26 år nød korets medlemmer og Kirken godt af hans vitalitet og udtømmelige energi. Koret voksede til 300 medlemmer og fik stor anerkendelse for sine koncerter og ved konkurrencer.

Professor Anthony C. Lund, søn af danskeren Anthon H. Lund, var dirigent fra 1916 til 1935 og forenede en grundig musikuddannelse med usædvanlige evner som lærer. Måske lå der i hans egenskab som lærer den største værdi for korets medlemmer.

I hans tid som leder nåede korets musik, gennem sin tilknytning til radioen, langt videre end nogensinde før.

I 1935 blev J. Spencer Cornwall valgt som dirigent for Tabernakelkoret. Foruden sin fine musikalske sans ejede Ældste Cornwall en dyb åndelighed og en stærk humoristisk sans, som bandt koret til ham i loyalitet og kærlighed.

Richard P. Condie, som har været dirigent siden 1957, siger: "Koret er en enestående organisation, som er forskellig fra de fleste andre musikalske grupper. Medlemmerne har en fælles interesse og et fælles formål, nemlig deres loyalitet mod Kirken og deres store ønske om at bringe vort budskab i musik og det talte ord til folk over hele verden. Det har været mit mål, når jeg arbejder med koret, at få medlemmerne til at synges kunstnerisk, med liv og med begejstring, så de kan bringe et budskab, og at få dem til at udnytte de betydelige og enestående muligheder de har."

Et stort kor og en stor dirigent har brug for storslået musik. Foruden den kunstneriske måde, hvormed Tabernakelkoret fremfører de store mestres musik fortolker det på karakteristisk måde mormon-musik. William Clayton's "Kom, kom, Guds folk", som holdt folket oppe, medens de vandrede over sletterne, blev sunget for hver eneste gruppe hellige, når de kom til dalen, og er dyrebart for Kirkens medlemmer i dag. Det er en sang, som lyttere over hele verden ofte beder om at få sunget. Eliza R. Snow's "O, min Fader" er også en yndlingsang.

Koret har givet verden et århundrede med sang — klassiske yndlingsange, kendte sange og elskede salmer. I 1875 dirigerede George Careless koret, da det første gang opførte Händel's "Messias" med 200 sangere og et orkester. I 1958 vandt koret en "gylden plade", da de indspillede "Messias" med Philadelphia Orkesteret under ledelse af Eugene Ormandy.

Korets sange er personlige missionærer, der bringer Kirkens budskab ud til alle folkeslag.

I 1867 sagde Præsident Brigham Young: "Vi kan ikke forkynde Evangeliet, med mindre vi har god musik. Jeg vender tålmodigt på, at orglet skal blive færdigt; så kan vi synges Evangeliet ind i folks hjerter."

ForTs. på side 195

Fra Missionens

DON L. CHRISTENSEN

Præsidentskab

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges medlemmer er et velsignet folk. Lige fra år 1820, da Joseph Smith første gang talte med Faderen og Sønnen, er de åndelige velsignelser blevet udgydt over os. Den ene sandhed efter den anden blev åbenbaret, indtil der var givet tilstrækkelig lære til at sikre os evigt liv, hvis vi ville anerkende den, omvende os og leve så vi var værdige til velsignelserne.

Lige fra år 1820 har Lucifer og hans faldne engle, en trediedel af himlens hærskerer, forøget deres anstrengelser for at modarbejde de åbenbarede sandheder. Som en gruppe gudfrygtige medlemmer har vi haft modstand, men dette har også været en velsignelse. Vi har fået at vide, at vort liv her på jorden er en periode med prøvelser og fristelser. Vi har fået tilstrækkelig åbenbaring til at gøre vore prøvelser og fristelser uholdelige, og har fået Præstedømmets styrke til at gøre et retskaffent liv komplet og sikre os ophøjelse, hvis vi holder ud til enden.

Joseph Smith knurrede ikke, fordi han blev overfaldet af pøbelen, og rullet i tjære og fjer.

Han vidste at hans styrke lå i hans Gud. Joseph vidste, at vor kærlige Fader var taknemmelig over den kendsgerning, at Jesus Kristus blev hængt på korset og led for menneskehedens skyld.

Vinter- og forårsmånederne i året 1847 var hårde og barske måneder. Mænd, kvinder og børn gav deres liv for deres tro på Mormonismen. Det var nødvendigt for dem at foretage rejsen til bjergenes toppe, hvor de fandt religiøs frihed. Hvis vore forfædre ikke havde haft tro og udholdenhed til at blive ved og blive ved, er der chancer for, at forfølgelse kunne have hindret vor Himmelske Faders værk.

Da de hellige kom ind i Saltøddalen for 120 år siden, var det i denne måned, juli måned, at de i ydmyghed og taknemmelighed bøjede sig for deres rige arv. Med ny beslutsomhed byggede de deres bjælkehytter, bløjede jorden, såede deres korn, for blot at blive prøvet endnu engang, da græshopperne kom.

Med sved og tårer kæmpede de imod den ødelæggende fjende, men fik først hjælp efter at de havde fastet og bedt. De kræfter der kæmpede imod dem, var altfor stærke for deres egen styrke, og der måtte en større kraft til for at frelse dem. Hvor er det betagende at vide, at miraklet med mågerne virkelig skete.

Som sidste dages hellige i vore dage har vi også mange prøvelser og fristelser, for at vi kan blive mere ydmyge, venlige, kærlige og gode, og det giver os styrke. Vi siger, at det ikke er let at være en sidste dages hellig i Danmark, at vi ikke har styrke, at vore bekendte undgår os, hvis de ved at vi er mormoner. Som svar på dette er det blot nødvendigt at huske på mormonvandringen, dens formål og dens resultater. Af denne indvielse hær af mennesker, som modstod fristelser, ydmygelse og vanskeligheder, blev det første Kvorum af de Tolv Apostle valgt.

Som medlemmer kan og vil vi kun stå så fast som vort vidnesbyrd er. Hvis vi er villige til at betale prisen, gå den ekstra mil, er der intet der kan ryste vort vidnesbyrd. Vi må forøge vor tro ved at forøge vor faste, vor bøn og vort studium af Standardværkerne, "for i dem har vi evigt liv."

Som danske sidste dages hellige bør vi huske og respektere de første danske emigranter, som banede vejen for os og som levede så de var værdige til velsignelserne fra det høje og også modtog dem. Blandt vore store danske emigranter var Apostel Anthon H. Lund, som blev medlem af Det Første Præsidentskab. Ja, denne måned, juli, er en betydningsfuld måned for os og burde få os til ydmygt at genindvie os selv til opbygningen af Guds Rige.

FOR BISKOPPER OG GRENSPRÆSIDENTER

FRA DET PRÆSIDERENDE BISKOPRÅD

Styrk forbindelsen mellem voksne ledere og ungdommen

I. Opmuntre begejstring

Forventning kan gøre meget til at påvirke opførslen. En holdning, som på de voksne ledes side reflekterer tiltro til og respekt for ungdommen, er en stærk, positiv magt, som kan hjælpe til at lede de unge ad sunde og rene stier. Undgå en tvivlende, mistænksom indstilling, og at forvente dårlige præstationer. Styrk ungdommens interesse for at deltage i gruppearbejde, at være skabende og at gennemføre deres forslag. Regn med det bedste. Vær aldrig tilfreds med utilstrækkelig udførelse, valg og planlægning af de forberedte begivenheder.

II. Sæt grænser

Det er yderst vigtigt at klargøre de områder og begrænsninger såvel som den frihed, ungdommen kan regne med. Antag ikke at de vil gøre et umuligt valg. Hvis du er kendt med bestemte forhold som er utilladelige, så gør de unge bekendt med dette. Imidlertid bør de voksne ledere, indenfor den tilladte begrænsning, sørge for minimal indblanding i ungdomsgruppens virksomhed og fælles handlinger.

De, som er kaldet til at lede ungdom, bør kende nogle få almindelige lederprincipper, der, bragt i anvendelse, skaber grundlag for succesfuld planlægning af arbejdet i Det aronske Præstedømmes ungdoms-aktivitets komité. Vellykket aktivitet må begynde med at omfatte alle deltagere fra planernes tidligste faser. Ungdommen bør være ansvarlig for at udvælge og planlægge, samt i så vid udstrækning som muligt, de enkelte aktiviteter gennemførelse. De voksne ledes rolle bør være at optræde som rådgivere og at tilbyde vejledning og forslag.

Den voksne leder kan hjælpe ved at rejse spørgsmål angående aktiviteterne, egnede til at fremhæve punkter, der trænger til yderligere planlægning eller bør betragtes noget nærmere. Vær varsom, så du ikke i din iver for at sikre succes, fratager de unge chancen for at udvikle sig gennem deres egne erfaringer. Den voksne leder har det endelige ansvar for godkendelse af de planlagte foretagender. Medens man sørger for spillerum for ungdommen, er det vigtigt at de voksne ledere ikke afstår fra deres tilsynsførende rolle.

III. Lyt og lær

At lytte er arbejde. Meget kan erfares om den unge og hans verden, hvis vi betragter og lytter. Planlægning og deltagelse i hvad der foregår frembyder en udmærket lejlighed til at opnå denne forståelse. Hvis den voksne leder er blevet en del af den fuldstændige proces, som leder frem til en speciel aktivitet, vil han være i en udmærket position til mere fuldstændigt at forstå betydningen af de unge menneskers verden og opførsel.

IV. Sæt altid eksemplet

Voksne bør være sig selv og ikke forsøge at "spille teenagere". Nogle voksne er meget ligefremme og informelle — falder let til sport og kammeratskab. Dette er udmærket. Hvis en voksen leder imidlertid føler sig bedre tilpas i en mere formel atmosfære, bør han optræde i overensstemmelse med sine egne ideer, men ikke tvinge den unge til at efterligne hans voksne måde at være på.

V. Hjælp ham over svælget

Husk — ungdom er en overgangsproces, at blive voksen, at forlade trygheden ved jævnaldrende teenagers loyalitet, og stræbe mod den voksnes verden. Nogle unge vil imidlertid føle større loyalitet mod deres jævnaldrende og betragte enhver over 30 år som en udenforstående. Det er meget vigtigt at hjælpe teenagere at overvinde dette svælg ved at forstå og respektere forholdene i deres verden.

Oftentimes spotter vi de ting, vi ikke kender eller forstår. I teenagers nærværelse fremkommer vi ofte med nedsettende kommentarer om dem uden virkelig at forsøge at forstå. Der er hyppigt en stærk tilbøjelighed til at få

ham til at rette sig efter "vor måde". Det er meget vigtigt at acceptere ham som han er og hvor han er, på hvilket socialt trin han end står, og ved at samarbejde med ham, sætte et eksempel, som kan lede til mere fornøjelse, større kammeratskab, samt, vigtigst af alt, vækst for ham.

VI. Hvis der er noget prisværdigt . . .

I nogle tilfælde burde vi som voksne være opmærksom på de unge menneskers nye og konstruktive forslag. Vi bør ikke tøve med bestemt at fastholde vore værdier. Vi skulle imidlertid anerkende en god idé eller et fremragende underholdningsbidrag.

VII. De opfører sig som de befinder sig — få dem til at befinde sig godt

I enhver situation eller problem-løsnings-situation er det første de fleste mennesker forsøger, at definere problemet. Derefter stormer de på for at finde en løsning. Kun sjældent vil de forespørge den enkelte eller gruppen, hvorledes de føler med hensyn til problemet. Følelser og sindstilstand danner en vital del af opførslen og burde udforskes for at kunne forstå ungdommen. Voksne ledere bør kunne forstå en persons følelser, hvis han vil være i stand til bedre at forstå og influere opførslen.

VIII. Spørgsmål og svar åbner døren

Hvis du fremkommer med et spørgsmål, så accepter det svar du modtager. Hvis du er heldig nok til at blive spurgt om noget, så hold spørgsmålet i ære i tanker og betragtninger. Men brug ikke for mange ord. Din opmærksomhed mod ham vil udvikle hans selvtillid og også styrke den bro, som spænder over svælget mellem dig, den voksne, og ham, teenageren.

TABERNAKELKORET

Forts. fra side 192

Året 1927 gav forjættelse om den dramatiske opfyldelse af disse ord, da koret eksperimenterede med mediet radio. Det første regelmæssige radioprogram med koret og orglet blev udsendt den 15. juli 1929.

I dag er Tabernakelkorets ugentlige radiotransmission det ældste faste program, der udsendes over hele Amerika.

I juni 1930 blev Ældste Richard L. Evans speaker ved korets radioudsendelser. To år senere, da Tabernakelkoret tilsluttede sig CBS, udarbejdede Richard L. Evans, som speaker, forfatter og producer, formen til det nuværende ugentlige program, "Musik og det talte ord". Hver søndag kommer Ældste Evans til sine lyttere med en frisk og ofte overraskende tale om et vigtigt emne, som har med menneskets liv og levevis at gøre.

Denne tilslutning til radioen åbnede nye muligheder for at koret kunne yde endnu mere for Kirken. Der fulgte sådanne hædersbevisninger som Peabody's TV-program, "Lad friheden lyde", der vandt præmie; "Den vide, vide verden"; den første intercontinentale TV-udsendelse via Telstar-satellitten fra Mount Rushmore National Memo-

rial; og to Cinerama film, så vel som andre film. Tabernakelkoret blev af U.S. Information Service valgt til at blive skildret i en dokumentarfilm, "Når musikken lyder", som vandt flere internationale belønninger.

Korets utallige grammfonoplader har vundet sig en permanent plads i mange musikbiblioteker. En af pladerne: "The Battle Hymn of the Republic", blev en bestseller og vandt den eftertragtede "gyldne plade" og "Grammy"-belønningen til koret.

Siden 1893 har Tabernakelkorets koncertriumfer omfattet det meste af De Forenede Stater, Canada, Storbritannien og Europa. Efter først at have rejst med hestevogne, derefter i særlige jernbanevogne, rejser koret nu med fly, i chartrede jet-maskiner. Den 24. marts i år fløj koret til Phoenix, Arizona, hvor en koncert for ti stave blev afholdt i det nye Veteran's Memorial Coliseum, som har 14 000 siddepladser. Senere på sommeren vil koret rejse til Montreal, Canada, for at deltage i verdensudstillingen 67, som markerer Canada's 100-års jubilæum.

Men den største glæde, som de enkelte medlemmer af koret har, er at deltage i Kirkens generalkonferencer i det store Tabernakel, fordi de ved, at gennem æteren vil deres hjertegribende sangens budskab nå ud til mennesker på hele jorden.

Barmhjertigheds- tjeneste i Hjelpe- foreningen

ÆLDSTE MARION G. ROMNEY
AF DE TOLVS RAD

Tale ved funktionærmødet under
Hjælpeforeningens årlige generalkonference,
den 28. september 1966

Det er en ære for mig at blive inviteret til at tale til jer, mine søstre, denne formiddag. Da søster Spafford indbød mig til at komme her, bad jeg hende om at give mig nogle forslag til emner, jeg kunne tale om. Som svar modtog jeg et brev fra søster Sharp, hvori hun skrev, at jeg kunne tale om 1) Hjælpeforeningens barmhjertighedsarbejde og 2) de ting, vi er rede til at udføre efter direktion fra Kirkens Velfærds-Generalkomité. Jeg vil først sige nogle ord om det andet forslag.

I de sidste 30 år har Hjælpeforeningen været — og er det stadig — biskoppens vigtigste hjælpeorganisationsadjutant ved gennemførelsen af Kirkens Velfærdsprogram. Blandt præsidentindens mange opgaver har også den været — og er det stadig — at udfinde, analysere og rapportere forholdene hos de nødlidende til sin biskop, at udarbejde ordrer til biskoppens forræds hus og hjælpe med forberedelse og forudberegninger til fremtidige behov. Hjælpeforeningens medlemmer har været — og bør stadig være — villige til at efterkomme biskoppens kald til at sy, henkøge og udføre andre velfærdsprojekter.

I mange år har Hjælpeforeningen haft en vigtig opgave på arbejdsansvigningsområdet, især med hensyn til kvinder og unge piger. Selv om Hjælpeforeningen ikke under den nuværende velfærdsorganisations arbejdsmetoder bliver bedt om at finde og anvise arbejde i industrien, er der et tjenesteprojekt med hensyn til husførelse i medlemmernes hjem, som Hjælpeforeningen fortræffeligt egner sig til at udføre.

Kreds lærerinderne har under deres besøg anledning til taktfuldt og klogt at vurdere forholdene i hjemmene. De bør gennem den rette oplæring kvalificere sig til den opgave og samvittighedsfuldt udføre den. Efter deres besøg skal de omgående rapportere alle de forhold til deres præsidentinde, som efter deres bedømmelse trænger til hjælp fra velfærdstjenesten eller fra Hjælpeforeningens barmhjertighedstjeneste; heri er også indbefattet hjælp i huset og arbejdsansvigning. Løjligheidsvis opstår der nødsituationer, der kræver, at kredslærerinderne selv griber ind, elle at præsidentinden straks må tage affære. I sådanne situationer tror jeg ikke, at vi skal være så bundne af regler og forskrifter, så vi lader en patient ligge og dø af mangel på hjælp, blot fordi vi skal ud og lede efter biskoppen. Jeg erindreren en historie om et barn, som lige var begyndt at gå i skole. Ved frokostbordet kom hun til at vælte et glas mælk. Læreren blev ærgerlig og sagde: "Hvad tror du, din moder ville sige, hvis hun var her og så det?" Barnet svarede: "Hun ville hente en klud og tørre op; hun ville ikke stå der og ikke foretage sig noget!" Sagen skal imidlertid i alle tilfælde rapporteres af præsidentinden til biskoppen senest ved næste velfærdskomitémøde, som efter planen skal holdes hver uge ved begyndelsen af Præstedømmets udøvende komités møde.

Foruden denne og andre dermed beslægtede tjenesteopgaver, som Hjælpeforeningen skal være rede til at udføre, er der andre barmhjertighedsgerninger, der sommetider ledes af biskoppen og til andre tider udfø-

res i overensstemmelse med Hjælpeforeningens generalkommission. For eksempel: at sørge for eller udføre husligt arbejde i tilfælde af sygdom, død eller andre pludseligt opståede situationer; løjligheidsvis at sørge for et måltid mad til de ældre og måske kronisk syge; at besøge eller måske telefonere til de ensomme i deres hjem eller i hospitaler, eller at skrive breve til fjernboende, som er afskåret fra at komme til møderne. En liste over sådanne velgerninger kan udvides i det uendelige og dog ikke indbefattede alle områder af velfærdsarbejdet og Hjælpeforeningens barmhjertighedstjeneste.

Eftersom Hjælpeforeningen ifølge instruktion fra profeten Joseph Smith udfører sit arbejde under Præstedømmets ledelse, vil det måske være rigtigt her at bemærke, at meget tidligt under denne forvaltning lagde Herren hovedansvaret for omsorgen for de fattige over på Kirken, på biskoppen som Kirkens administrerende forvalter; og da Hjælpeforeningen er biskoppens vigtigste adjutant, vil jeg lige tage et øjeblik til at citere Herrens ord for jer vedrørende dette ansvar over for de fattige. Så tidligt som den 2. januar 1831, inden Kirkens organisation havde bestået i ni måneder, sagde Herren i en åbenbaring af stor betydning:

... Og for jeres egen saligheds skyld giver jeg jer et bud, thi jeg har hørt jeres bønner, og de fattige har klaget til mig, de rige har jeg skabt, og alt kød hører mig til, og jeg anser ikke personer.

Hør derfor min røst og følg mig . . .

Lad enhver agte sin broder som sig selv og øve dyd og hellighed for mig.

Og atter siger jeg jer, lad enhver agte sin broder som sig selv. (Lære og Pagter 38:16, 22, 24 til 25.)

Og så påviste Herren i en meget virkningsfuld lignelse, hvad Han mente med den udtalelse, at man skal agte sin broder som sig selv. Han sagde:

Thi hvilken mand iblandt jer, som har tolv sønner og ikke gør forskel på dem, og de tjener ham i lydhighed, vil sige til den ene af dem: Klæd dig i kostbar tøj og sid her, men til den anden: Klæd dig i pjalter og sæt dig der, og da se på sine sønner og sige: Jeg er retfærdig?

Se, det har jeg givet jer som en lignelse, og således er det med mig. Jeg siger jer: Vær ét, og dersom I ikke er et, er I ikke mine. (Lære og Pagter 38:26—27.)

Derefter gav Han Kirken instruktioner om, hvorledes den skulle bære sig ad:

Og nu giver jeg Kirken i denne del af landet en befaling, at der skal udpeges visse mænd blandt dem, . . .

Og de skal se efter de fattige og de trængende og sørge for dem, så de ikke lider nød . . . (Lære og Pagter 38:34—35.)

Fem uger senere sagde Herren i den åbenbaring, der betegnes som Kirkens lov:

Dersom du elsker mig, skal du tjene mig og holde mine bud.

Og se, du skal komme de fattige i hu . . .

Og hvad I således skænker de fattige af jeres midler, det gør I mod mig, og det skal lægges frem for min kirkes biskop og hans rådgivere . . . (42:29—31.)

Lidt senere i den samme måned sagde Herren igen:

Se, jeg siger jer, at I skal besøge de fattige og nødlidende og yde dem hjælp . . . (44:6).

Alle disse åbenbaringer blev givet i januar og februar 1831; men den åbenbaring, der bevæger mig mest i denne forbindelse, er den, der blev givet til Joseph Smith i juni måned

samme år. I denne åbenbaring befalede Herren otteogtyve af ældsterne at rejse to og to fra Kirtland til Jackson County, Missouri. De skulle rejse ad forskellige ruter og forkynde Evangeliet, hvor de kom frem. I husker, at de ingen midler havde i de dage, og de skulle rejse — gå på deres ben en del af vejen — gennem øde strækninger. Joseph Smith og hans nære venner "rejste med vogn og diligence og lejlighedsvis med båd på kanaler, til Cincinnati, Ohio," så "til Louisville, Kentucky," og "St. Louis med damper." "Fra denne by ved Mississippi vandrede Profeten tværs igennem hele staten Missouri, til Independence, Jackson County, en strækning på næsten 300 miles . . ." (Cannon, George Q., "Life of Joseph Smith, the Prophet," 1958 Edition, page 117.)

Jeg henleder jeres opmærksomhed på disse kendsgerninger, for at I kan forstå baggrunden for det, som Herren sagde til disse mænd, da de drog afsted:

. . . Kom i alle ting de fattige, trængende, syge og lidende i hu; thi den, der ikke gør det, er ikke min discipel (Lære og Pagter 52: 40).

Denne udtalelse, der blev givet under de daværende forhold, indprentede ikke blot brøderne den store betydning, det havde, at tage sig af de fattige, men ud fra det, Profeten senere sagde om søstrenes kærlighedstjeneste, ser det ud til, at den har haft en betydningsfuld indvirkning på dem også.

Ifølge disse åbenbaringer har pligten til at sørge for de fattige i Kirken påhvilet biskoppen, og det gør den stadig. Men siden 1842, da profeten Joseph Smith organiserede Hjælpeforeningen, har søstrene været kaldet til at hjælpe med.

Under min søgen efter den rette forståelse af Hjælpeforeningens ansvar eller opgave inden for Kirkens Velfærdsarbejde og barmhjertigheds-tjeneste, har jeg gennemgået Profeten Joseph Smith's kommentarer og bemærkninger til Hjælpeforeningen i dens første dage. Hans ord tegner tydeligt hans synspunkt på disse ting, og jeg tror, at de ord fortsat bør være jer til vejledning. Jeg tror ikke, at der har levet noget menneske, bortset

fra Frelseren selv, som har været større eller som har levet Herren nærmere end Profeten.

Jeg vil nu gå over til at citere en hel del fra Profeten. Jeg håber, at I vil høre godt efter og gribe Profetens synspunkt angående jeres organisation. Den 17. februar 1842 skrev Profeten i sin dagbog:

Jeg var med til at begynde organisationen af "Den kvindelige Hjælpeforening i Nauvoo".

En uge senere — den følgende torsdag — skrev han dette i sin dagbog:

Jeg overværede på opfordring Den kvindelige Hjælpeforenings møde. Dens formål er at hjælpe de fattige, de nødlidende, enken og den forældreløse, og iøvrigt udføre alt, hvad der er godt.

At "gøre godt" vil sige at "indstille sig på at fremme velstanden og lykken hos andre; være god og barmhjertig." Vi går videre med Profetens optegnelse:

Der var mange tilstede . . . af nogle af vore mest intelligente, menneskekærlige, filantropiske og respektable kvinder; ud fra den kundskab, vi har om deres rene principper, deres menneskekærlighed og godgørelighed, er vi forvisse om, at de med de midler, de har til rådighed, vil komme den fremmede til hjælp; de vil gyde olie og vin i de ulykkelige sårede hjerter; de vil aftrøde den forældreløses tårer og få enkens hjerte til at fryde sig (Kirkens Historie, IV. pp. 552, 567).

Vi ser her i disse storslåede udtalelser fra Profeten, at der er nogle ganske særlige områder, hvor Hjælpeforeningen kan virke uden altid at afvente en spicel kaldelse fra biskoppen. Og så fortsætter Profeten:

Det har altid været kendetegnet på vore kvinder, at de udførte gode og kærlige gerninger; men den grusomme behandling, de var udsat for, fra barbarernes side i Missouri, har hidtil hindret dem i at udføre særlig bemærkelsesværdigt barmhjertighedsarbejde; og dog har de, trods forfølgelse, når brødet blev frarøvet deres hjælpeløse børn af deres grusomme undertrykkere, altid været rede til

at åbne deres døre for den trætte rejsende, at dele deres knappe rationer med den sultne og deres sparsomme, slidte gardeboer med dem, der trængte mere til den; og nu, da de lever under venligere forhold, blandt mindre barbariske mennesker og har bekvemmeligheder, som de ikke før har kunnet glæde sig over, føler vi os overbevist om, at de lidende og fattiges, den fremmedes og den faderløses forhold vil blive forbedret gennem vore kvinders forenede bestræbelser (Kirkens Historie, IV. pp. 567—568).

Igen talte Profeten til Hjelpeforeningen om torsdagen den 28. april samme år (det var fem uger efter, at den var blevet organiseret), og han sagde ifølge referat fra Eliza R. Snow:

Hjelpeforeningen er en godgørende institution, og derfor i overensstemmelse med jeres natur og væsen; det er nemlig naturligt for kvinder at være godgørende følelser. I er nu sat i en situation, hvor I kan handle ifølge det medfølelse sind, som Gud har plantet i jeres bryst.

Hvis I lever op til disse principper, hvor stor og herlig vil da ikke jeres belønning blive i det celestiale rigel! Hvis I lever op til jeres privilegier kan man ikke forhindre englens i at blive jeres omgangsfæller . . .

Hvis Den kvindelige Hjelpeforening lytter til den Almægtiges råd — gennem Kirkens ledere — vil de have magt til at råde over dronninger i deres midte (Profeten Joseph Smiths Lærdomme, side 272 til 273).

"I vil modtage belæring" — jeg citerer stadig fra Profeten:

I vil modtage belæring og instruktioner gennem Præstedømmets orden, som Gud har oprettet og indstiftet, gennem dem, som er blevet beskikket til at lede og styre Kirkens forhold i denne sidste uddeling; og jeg drejer nu nøglen om for jer i Herrens navn, og denne forening skal glæde og fryde sig, og kundskab og intelligens vil tilflyde jer fra nu af; det er begyndelsen til bedre dage for de fattige og trængende, som skal kom-

me til at glæde og fryde sig og udøse velsignelser over jer . . . (Profeten Joseph Smiths Lærdomme, side 275.)

Og så havde han også noget at sige om, at vi først og fremmest skal koncentrere os om arbejdet for vore egne hjem, medens vi kan udstrække vor kundskab til hele verden.

Lad jeres arbejde for det meste være begrænset til dem omkring jer, blandt jeres egen bekendtskabskreds; så vidt som kundskab angår, kan det omfatte hele verden; men jeres forvaltning burde begrænses til kredsen af jeres umiddelbare bekendtskaber og i særdeleshed til medlemmerne af Den kvindelige Hjelpeforening (Profeten Joseph Smiths Lærdomme, side 275).

I referatet fra Den kvindelige Hjelpeforenings møde den 9. juni 1842 citeres Profeten således:

Den bedste måde eller det bedste princip, hvorved man kan bringe de fattige til omvendelse, er at yde dem hjælp. Den kvindelige Hjelpeforenings formål er ikke blot at hjælpe de fattige, men også at frelse sjæle (Profeten Joseph Smith Lærdomme, side 289).

Optegnelserne viser os baggrunden for Hjelpeforeningens formål, arten af det og betydningen af det, hvilket med Profetens ord er "at hjælpe de fattige, de nødlidende, enken og den faderløse, og til udøvelse af al god gerning."

I årenes løb har Kirkens metoder varieret. Men efter at Hjelpeforeningen er blevet organiseret, har den imidlertid spillet en rolle under alle forhold, og søstrene har altid været medvirkende. I har aldrig svigtet, og I har al mulig grund til at være stolte af jeres Historie. Det er min overbevisning og tro, at I heller ikke vil svinge nu eller i fremtiden, og jeg tror, at I i de kommende dage vil få anledning til at yde endnu større tjeneste, end I nogen sinde før er blevet kaldet til at yde.

Foruden at følge biskoppens kald til at hjælpe i Kirkens Velfærdsarbejde, og uden at trænge ind på hans områder, bør Hjelpeforeningens medlemmer altid være villige til at gøre gode gerninger på ren og skær næ-

stebasis. Der er mange fattige, nødlidende, enker, og forældreløse og fremmede, hvis tårer skal tørres og som trænger til at glædes derved, at I kommer dem til hjælp og udøser den guddommelige barmhjertigheds og godheds lægende balsam i deres nedbrudte hjerte.

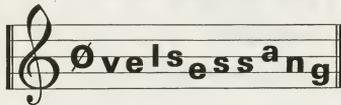
. . . Selv om Sidste Dages Helige er gode borgere (det er et ikke-medlem, der skriver til et godt medlem af Kirken) og har skabt et samfund i Utah, som alle er glade for at leve i, giver de ikke indtryk af at være venlige naboer over for tilflyttere. De fire gange, jeg har flyttet, medens jeg har boet i Utah, er der aldrig nogle af mine nærmeste naboer, som var S.D.H., der har besøgt mig . . .

Jeg spiste frokost sammen med en forretningsmand, som lige var flyttet hertil fra Denver . . . Han regnede med, at han ville komme til at holde af stedet her, men hans hustru føler sig meget ensom. De flyttede til et af de sydøstlige villakvarterer, som tilsyneladende er beboet af ene S.D.H., men der har ikke været én eneste og hilse på hende.

Jeg er vis på, at tilflyttere ville lære at påskønne de S.D.H.s tolerance — og venskabsprincip meget mere, hvis det blev aktive S.D.H.s regel at byde dem velkommen — uden hensyn til religion — ikke som proselyter, men som naboer, der kan leve harmonisk sammen . . .

At vi yder vor tjeneste i den helt rigtig ånd er af allerstørste betydning. Rundt omkring i verden hersker den bedrageriske opfattelse, der vil overtale os til at tro, at vi kan give de os guddommelig pålagte forpligtelser på disse punkter fra os ved at lade andre om at udføre dem. Men det kan vi ikke. Systemer, der ikke bygger på frivillighedens basis, kan hverken give giveren eller modtageren glæde gennem Herrens Ånd. Gode gerninger skal udføres i den barmhjertigheds ånd, som er "Kristi rene kærlighed", hvis de skal opfylde Hjelpeforeningens standarder.

SØNDAGSSKOLE

SENIORKLASSENS ØVELSESSANG FOR SEPTEMBER MÅNED

"O, kom, du Konge, kom", nr. 21

Tekst: Parley Parker Pratt.

Musik: komponisten ukendt.

Denne sang er både åndelig og åndrig. Den er selvfølgelig åndelig, fordi den er vendt mod himmelens trone og derfor er en bøn. Men den er også magtfuld og alvorlig — betonet som et prægtigt Hosianna. Fremførelsen kræver derfor, at den synges inderligt og kraftigt hele vejen igennem.

I "Stories of Latter-day Saints Hymns" (side 185) skriver George D. Pyper: "Parley P. Pratt og 1200 mænd, kvinder og børn var blevet drevet fra deres hjem i Jackson County, Missouri, i efteråret 1833, af en morderisk pøbelhob. 200 hjem brændte og familierne blev spredt. Mange af de hellige blev dræbt og andre blev pisket brutalt . . . folket blev tvunget tværs over floden til Clay County. Det var uden tvivl midt under sådanne farlige prøvelsessteder, at Parley P. Pratt skrev: "O, kom, du Konge, kom." Den var en brændende bøn til Israels Gud om at befri sit folk, en appel til den mægtige Kongernes Konge om at gæ-

re ende på synd, en bøn om at den tid snart måtte komme, da de hellige under gladere sange og fryderåb kunne nyde en fredsregering."

Denne hjertevarme sang blev taget med i den første sangbog, der blev udgivet af Kirken i 1835, og den er blevet sunget på forskellige melodier. Parley P. Pratt var medlem af det første "De Tolvs Råd". På forskellige tidspunkter præsiderede han over de canadiske, de britiske, de østlige staters og de californiske missioner. Han døde i 1857 i en alder af 50 år. Han skrev mange af vore smukkeste sange, f. eks.: "Fra himlens høje hvælv," (nr. 157), "Nu som dug fra himlen vander" (nr. 35), og "Morgensrødens stråler bryder" (nr. 67). Man kan ikke finde Herrens værk i vor tid smukkere poetisk udtrykt end gennem broder Pratts ord.

Til sanglederen:

Prøv at give et kraftigt og tydeligt forberedelseslag før hvert vers. Det består i dette tilfælde af et helt udsving med begge arme, medens sangerne benytter anledningen til at tage en dyb indånding, så de er parat til at syngte det første ord. Det "moderate tempo" er 92 slag i minuttet. Syng den

endelig ikke hurtigere; med det rette tempo vil man ganske naturligt "trække vejret" for hveranden takt, idet man tager en kvart pause fra de punkterede halvnoder.

Til organisten:

For at inspirere til den rigtige måde at syngte på, kan man spille på flere måder. 1. Brug en kraftig, klar registrering — med høje toner. 2. Spil en fast, ikke "bævrende" tone. 3. Spil med bestemt, regelmæssig rytme. Prøv at samarbejde med sanglederen om et moderat tempo på 92 slag i minuttet. Det er næsten 3 slag for hver 2 sekunder.

Prøver De nogen sinde på at transponere? Det er virkelig interessant og spændende — De skal bare øve Dem først helt privat. Som fællessang skal denne sang faktisk synges i en lavere tonart, end den er skrevet i i sangbogen. Hvis De ikke i forvejen er dygtigt til at transponere, så sæt det på Deres arbejdsplan, for det er morsomt. Husk på, at "Det, som man stædigt bliver ved med, bliver det til sidst nemt at udføre." Øv først en halv tone lavere, derefter en hel tone, det vil sige As-dur.

— Alexander Schreiner —

Søndagsskolen

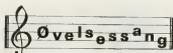
Nadververs for september

SENIOR-SØNDAGSSKOLEN:

"Og han brød atter brødet og velsignede det og dav disciplene at spise." (3 Nephi 20:3)

JUNIOR-SØNDAGSSKOLEN:

Jesus sagde: "Kom til mig . . . og jeg vil give jer hvile." (Mattæus 11:28)

JUNIOR-SØNDAGSSKOLENS ØVELSESSANG FOR SEPTEMBER

"Kastes du på bølgen om", nr. 51 i
Børnene Synger

Tekst: J. Oatman, Jr.

Musik: E. O. Excell.

Teksten til den sang, der er valgt for september måned, minder os om vore pionerers indstilling. "Kastes du på bølgen om" indeholder et budskab, som har udviklet sig til at blive en kilde til megen styrke for Sidste Dages Hellige. Når den bliver sunget, føles det, som hele forsamlingen opløftes af en enigheds ånd. Vi håber, at børnene vil komme til at holde af budskabet i denne sang; vi indrammer imidlertid, at ikke alle i Junior-Søndagsskolen helt vil kunne forstå dets fulde betydning; men vi håber, at efterhanden som vore børn vokser til, vil denne sangs betydning vokse med dem og give dem mod, når også de får problemer.

Til sanglederen:

Eftersom denne sang er længere og vanskeligere for børnene end sædvanligt, foreslår vi, at De anvender "linje-for-linje-metoden". Når man skal lære dem en sang på denne måde, synger man først verset 3—4 gange for dem og beder dem lytte efter bestemte ord eller en bestemt tanke. Så taler man om betydningen af ethvert udtryk, de muligvis ikke forstår. Derefter synger man kun den første linje, medens de hører efter. Bagefter er det deres tur til at synge den linje for os. Vi går videre med den næste linje, og så med de andre på samme måde. Når børnene gentager det, de hører os synge, kan vi finde ud af, hvilke fejl de eventuelt gør, eller om de er usikre. Man øver på denne måde, indtil sangen synges korrekt.

Når man underviser børn efter denne metode, skal de høre godt efter for at kunne gentage, hvad de hører. Efterhånden som de bliver mere kendt med sangen, kan man tage to linjer ad gangen, og når det er blevet øvet nogle gange, synger man hele verset sammen med børnene. Endelig synger de så verset alene. Vi foreslår, at man først lærer dem det før-

Forts. på side 210

Hvordan får vi vore elever til at blive ordets "Gørere"?

1. del

Præsident David O. McKay har engang sagt: "Det er ikke tilstrækkeligt at vide, hvad der er godt; vi må gøre godt." Han tilføjede, at et barn, der i klasseværelset er blevet belært om begrebet lydighed mod forældre måske stadigvæk går hjem og viser ulydighed mod sine forældre, skønt han i virkeligheden ønsker at være lydige. Profeten bemærkede, at mange lærere forsømmer at lægge vægt på lektions formål, (og forsømmer) at vise barnet, hvordan det kan bruge sandheden i sit liv — i sit liv i dag — ikke på et eller andet ubestemt tidspunkt i fremtiden.

Under omtale af undervisning i Evangeliets sandheder appellerer præsident McKay til lærerne om at bane veje for udfoldelse og handling fra elevernes side. Hellere end at moralisere over en sandhed, skulle lærerne vise hen til vejen, der fører til handling.

Skrifterne forkynder til det samme synspunkt for alle mennesker, som grundlæggende vejviser for opførsel.

"Og vær ordets gørere, ikke blot dets hørere, ellers bedrager I jer selv" (Jakobs brev 1:22). "Ikke enhver, der siger til mig: 'Herre, Herre,' skal komme ind i Himmeriget, men den, der gør min himmelske Faders vilje." (Matt. 7:21).

"Thi de skal blive dømt efter deres gerninger, og enhver skal få efter sine gerninger . . ." (L. & P. 76:11).

Al undervisning skulle stile mod at styrke eksisterende prisværdige adfærdsmønstre eller forandre mangelfulde eller negativ opførsel. Dette mål er i vid udstrækning antaget mellem lærere, men dets gennemførelse forsamles af næsten alle undtagen et begrænset antal. På intet andet område inden for undervisning er der

større behov for udvikling i evnen til at undervise.

Lad det være sagt fra starten, at "Handlingsundervisning" ikke er let. På nuværende tidspunkt forstår vi meget lidt om motiverne på området for menneskelig adfærd. Et andet problem er den mangfoldighed af påvirkninger, elever er udsat for uden for klasseværelset. Det er vanskeligt at danne en stærk menneskekærlig adfærd gennem 45 minutters klasseperiode, da den udsættes for at svækkes og forandres gennem en 10 000 minutters uge. Gruppepåvirkning og stærkt realistiske livserfaringer vil udøve langt større total påvirkning gennem ugen end selv den mest evnrige lærer kan præstere i en kort klasseperiode. Til trods for denne begrænsning kan utallige mennesker bevidne bestemte læreres effektive undervisning.

Hvad bestemmer opførselen? Skrifterne besvarer dette spørgsmål. Man behøver kun at se på en Bibelkonkordans og bemærke den lange liste af henvisninger til hjertet, og den rolle det spiller i menneskets handlinger. Ordsprogenes Bog 16:9 bevidner det meget godt: "Menneskets hjerte udtænker hans veje . . ."

Det betyder ikke, at hjertets fysiske funktion bestemmer vore handlinger i livet. Det henviser snarere til den kendsgerning at hjertet synes at være det organ, der almindeligvis er indblandet i vore følelsesmæssige reaktioner. Vi bruger udtrykket, at nogen er let om hjertet, har et tungt hjerte eller har hjertesorg. Erklæringen om at "Som et menneske tænker i sit hjerte, således er han", indebærer at vi er følelsesmæssigt engageret i valget af vort mål med livet. Hvis vi nu forsøger at påvirke vore elever til at leve et retfærdigt og ædelt liv, må vi hjælpe dem med at tilegne sig standpunkter, der vil være en konstant drivkraft til at føre målet ud i livet. Måden at leve på, et livsmønster, findes i den akademiske eller intellektuelle holdning til livet. Hvorfor? Årsagen til at vælge en måde at handle på frem for en anden kommer fra den følelsesmæssige beskaffenhed af vor personlighed og karakter. Den følelsesmæssige sammensætning er skabt gennem en blanding af en-

sidigt positive eller negative erfaringer, mennesker har erhvervet gennem deres liv.

Skønt den følgende forklaring om dannelse af personlighed og karakter i store træk er meget forenklet, illustrerer det på en forståelig og brugbar måde, hvorledes adfærdsmønstre kan forandres, styrkes og skabes. Der er fire elementer i dette udviklingsmønster. Det er (1) Symboler eller begreber. (2) Standpunkter. (3) Personlige karaktertræk. (4) Karakter.

1. Idé: Idé er et udtryk, der beskriver en genstand, en betingelse eller et princip. Det gengives ved et symbol som f. eks. et ord. Sådanne symboler som Guddom, kirke og tempel kan kaldes begreber.

En elev kan have en detaljeret og fuldkommen saglig forståelse uden at have et standpunkt til begrebet. F. eks. har mange elever en detaljeret og saglig korrekt forestilling om Guddommen, uden at føle sig tilskyndet til at bruge denne viden til at blive mere Gud lig i deres eget liv. De kan i enkeltheder blive belært om bygningen af det gamle israelske tempel uden at have et særligt ønske om at forstå eller praktisere principperne i at ofre, hverken efter den tids begreber eller som det foregår i dag. De kan få fortalt historien om tempelbyggeri i den nuværende uddeling uden at have et tiltagende ønske om at indgå et tempelægteskab. Deres forståelse af kirkebygningernes almindelige arkitektur er måske meget indgående, uden at denne viden skaber noget ønske eller evne til ærbødig gudsdyrkelse. Indtil eleverne har betydningsfulde, personlige erfaringer med deres forestillinger, er der ingen udvikling i deres standpunkter, som vil påvirke opførelsen.

2. Standpunkt: Et standpunkt er ensidig negativ eller ensidig positiv stilling til et begreb. Et standpunkt er resultat af bestemt og passende personlig erfaring med sådan et begreb som tempel, hvilket standpunkt er blevet indpodet og accepteret af elevens personlige jeg, så det er vigtigt for ham i opnåelse af hans mål i livet. Uden et standpunkt ligger et begreb brak. Der er ikke noget følt behov for tilslutning eller handling.

Den store værdi af standpunkter i adfærdsmønster og kontrol af dem, er deres medfødte tendens til at være stabil, og bevare deres indflydelse som motiv. Enhver lærer kan overfor sig selv bevise denne forklaring ved at lægge mærke til sine egne standpunkter, enten de er fornuftige eller ufornuftige, logiske eller ulogiske, langtrækkende eller for øjeblikket, har konstant fået ham til at vælge bestemte fremgangsmåder og måder at reagere på. Standpunkter er langt stærkere end mekanisk, betingende svar som bestemmende for adfærden. Sådanne betingende svar forsvinder eller udslettes medmindre de konstant bliver forstærket. Kendsgerningen er, at standpunkter for det meste vedvarer for livet med ringe eller ingen forstærkning. Det er sandheden om dårlige, uønskede standpunkter såvel som for gode standpunkter. På grund heraf, hvis eleverne skal blive Ordets grøtere, må dannelse af standpunkter i deres liv blive brændepunktet i al undervisning i Evangeliet.

Standpunkter står ikke isolerede. De påvirkes fra andre områder af åndelig indstilling. F. eks. hvis en far lover at tage sin søn med på jagt, og derefter, af en eller anden grund, som drengen ikke kan fatte, eller det ikke bliver forklaret ham, hvorfor faderen ikke opfylder sit løfte, kan drengen blive så skuffet, at han, uden at ville det, udvikler den opfattelse, at hans far også er upålidelig på andre felter af deres forhold. Alle senere erfaringer, der har fælles træk med de forudgående skuffende erfaringer vil medvirke til at forstærke drengens standpunkt. Senere i livet vil han måske blive påvirket af dette standpunkts beskaffenhed ved at acceptere eller forkaste hans fars råd, når han vokser op fra dreng til mand.

Det er på dette område, hvor dannelse af standpunkt finder sted, at det meste af undervisning i Evangeliet slår fejl og ikke er effektiv. På grund af at mange lærere ikke forstår teknikken ved dannelse af standpunkter, er de ude af stand til at udføre deres lektieforberedelse og præsentation af den, så eleverne vil få en tilskyndelse til at tilegne sig det historisk fortællende eller forklarende materiale i lektionen. Belæringen mislykkes

i at vise hvordan de kan indføre sandheden i deres tilværelse i dag. Der gives dem ringe eller ingen lejlighed til at fornemme dets værdi i deres egen søgen efter mål, der er værd at stræbe efter.

Kun hvis undervisning hjælper eleverne til at virkeliggøre deres tidlige livsmål, vil de oparbejde den personlige overbevisning eller tilegnelse, som vil skabe tilskyndelse for motivering af et standpunkt. Et sådant standpunkt er ikke resultat af almindelig moraliseren eller formaninger, som en lærer tager i brug ved afslutning af en time i klassen med historisk belæring, medens eleverne utålmodigt venter på at komme ud af klassen.

3. Personlige karaktertræk. Efter at en person har erhvervet et standpunkt overfor et begreb, opfører han sig med den forkærlighed, han nu føler. I overensstemmelse med den reaktion og på grundlag af denne forkærlighed opbygges handlingsmønstre, der vedvarer og har indflydelse på hans livsværelse. Dette livsmønster, benævnt som personlige karaktertræk, bestemmer arten og værdien i udvikling af barnets karakter.

4. Karakter. Dette er evnen til at leve harmonisk og aktivt i den kreds af samfundet, hvor et menneske befinder sig. Det virkelige samfund for en Sidste Dages Helligs elev er Guds Rige. Det er fordi Jesus uafledelig understreger vort behov for at overveje, hvad vi kan opnå. Undervisning i Evangeliet skulle fyldestgørende stræbe efter at give denne kundskab for at opbygge standpunkter, der vil åbne dørene til det celestiale rige, der skulle være det endelige mål og stræben i en Sidste Dages Helligs liv. Det er sandt at eleven må leve i den nuværende tilværelse, udsat for alle dets påvirkninger, gode og dårlige. Imidlertid skulle han altid være opmærksom på, at hans nuværende omgivelser er midlertidige, og at han først og altid skulle stræbe hen mod borgerskab i Guds Rige.

Metoder og teknik som medvirker til og giver mulighed for bedre undervisning i efterlevelse af Evangeliet og som skaber ønskværdige standpunkter vil blive præsenteret i næste måned.

Intet menneske står alene

Vi bliver ofte på vor rejse gennem livet stillet over for problemer, skuffelser, sygdom og modløshed. Det er ikke ualmindeligt, at vi gennem vore erfaringer får den følelse, at endog Herren har unladt at besvare vore bønner, eller at de ikke bliver hørt i de øverste råd.

Medens Profeten Joseph Smith var fange i hænderne på de uretfærdige og onde mennesker i Liberty, Missouri, følte han uden tvivl også den samme ensomhed og åndelige sorg. I sin sjæleled skrev han de ord, der findes i afsnit 121 i Lære og Pagter, begyndende med det første vers: "O Gud, hvor er du? Og hvor er paulunet, der dækker dit skjul?" Og så fortsatte han i 6. vers: "Kom dine lidende hellige ihu, o, vor Gud! Så skal dine tjenere glæde sig ved dit navn evindeligt."

Som svar på denne højtidelige og oprigtige bøn sagde Herren følgende: "Min søn, fred være med din sjæl! Din modgang og dine lidelser skal blot være et øjeblik, og om du er standhaftig, skal Gud opheje dig i det høje, og du skal triumfere over alle dine fjender. Dine venner er trofaste, og de skal atter hilse dig med varmt hjerte og vennehånd." Herren fortsætter med at advare Profeten Joseph angående følelserne af ensomhed og offer, der findes i dette liv, ved at minde ham om alle de prøvelser, ulykker og beskyldninger, der kan komme til ham. Derefter sagde Han til Profeten: "Da skal du vide, min søn, at alt dette skal give dig erfaring og tjene dig til bedste. Menneskesønnen steg ned under alt dette; er du større end han? Fortsæt derfor på din vej, og Præstedømmet skal forblive hos dig, thi grænserne er sat og kan ikke overskrides." (se Lære og Pagter 122:1 til 9).

Dette er en af de mest træsterige følelser, som det genjivne Evangelium kan bringe til vor forståelse. Vi er ikke alene. Vi er i bogstavelig for-

stand Guds børn. Vi har en evig Fader og Moder, som elsker os og ønsker at vi skal vende tilbage til dem.

Vor Fader i himlen har gjort det muligt for hver eneste af os at komme til denne verden, så vi kan blive prøvet, medens vi er i denne handlingens sfære. (D.k.P. Abraham 3:25—28)

Vi har allesammen forældre og bedsteforældre, fordi vi blev født ind i denne verden ved hjælp af de midler Gud sørgede for. I Guds plan er hvert eneste menneske, der bliver født i denne verden, en del af en familie. Herren understregede dette over for Profeten Joseph Smith, da Han sagde: "Atter siger jeg jer: Den, der forbyder ægteskab, er ikke af Gud, thi ægteskabet er indstiftet af Gud for menneskene. Derfor er det lovligt, at en mand har en hustru, og de to skal blive eet kød, for at jorden kan opfylde formålet med sin skabelse og blive fyldt med det bestemte antal mennesker i overensstemmelse med deres skabelse, før verden blev til." (L. & P. 49:15—17) Her får vi i ubestridelige ord den videns, at ethvert menneske hører til Guds familie og er en integrerende del af den gruppe mandlige og kvindelige ånder, som fik tildelt det hverv at komme til denne verden. Præsident Brigham Young bekræftede, at han havde fået en åbenbaring om dette samme princip. Han skrev: "Sørg for at sige til folket, at de skal bevare Herrens And; og hvis de vil

gøre det, vil de opdage, at de er nøjagtigt sådan som de var organiseret af vor Fader i Himlen, før de kom til verden. Vor Fader i Himlen organiserede den menneskelige familie, men det er allesammen bragt i uorden og stor forvirring." (Præsident Brigham Young, 23. februar 1847)

Vi gentager: Vi er ikke alene. Vi er afhængige af hinanden. Vi blev født ind i denne verden, afhængige af andre med hensyn til selve vor liv. Vi blev passet og fik mad og klæder af andre. Vor Himmelske Fader planlagde dette fra begyndelsen. Vi er afhængige af andre med hensyn til vor frelse. Som Apostlen Paulus skrev til de korintiske hellige: "Thi ligesom alle dør i Adam, således skal også alle levendegøres i Kristus." (1. Kor. 15:22) Vi står hjælpeløse, uden magt til at forløse og frelse os selv undtagen med vor Herres Jesu Kristi hjælp og kærlighed.

Det er rigtigt, at frelse, den frelse som kristne taler om, er en personlig sag. Det vil sige, den kommer til os ved Kristi nåde. Han forløser hele menneskeheden ved sit forsoningsoffer, men opbøjelse, i betydningen at komme tilbage til vor Gud for at herske og regere med Ham i al evighed, er en familiesag. Det vil sige, den er afhængig af vor lydhed mod opbøjelsens love. Disse guddommelige love betyder en gjenforening af alle vore jordiske forbindelser og foræninger, som er blevet besejlet på vort hoved ved Præstedømmets kraft. (L. & P. 132:7) Herren har sagt: "Der findes tre himle eller grader i den celestiale herlighed. For at opnå den højeste må et menneske indtræde i denne Præstedømmets orden, hvormed der menes den nye og evige ægteskabspagt. Den, som ikke gør dette, kan ikke opnå den." (L. & P. 131:1—3) Desuden anføres det, at det samme samvær, som findes blandt os her, skal også findes blandt os der, hvis vi er sande og trofaste mod de pagter og løfter, vi har indgået med Herren i dette liv. (L. & P. 130:2)

Efterhånden som betydningen af Herrens åbenbaringer afslører sig for os, bliver det tydeligt, at vi ikke står alene, hverken åndeligt eller fysisk.

Forts. på side 210

AF NATHAN ELDON TANNER

Lærerens urokkelige tro

En af de dejligste oplevelser jeg havde i min barndom, var da en ung mand kom hjem til mig og sagde: "Eldon, vi skal til at starte en spejdertrop." Det er nu 50 år siden. Og det var året før Kirken påbegyndte sit spejderprogram. Han sagde: "Du er netop den fyr, vi mangler i vores trop. Hvis vi kan få nogle flere af din slags, bliver det den bedste trop i hele landet."

Hvilken dejlig måde at gå igang med noget på! Han fik mig til at føle, at jeg betød noget. Jeg følte, at han virkelig havde brug for mig, men jeg er sikker på, at han sagde det samme

til alle de andre drenge. Tre af os drenge måtte gå flere kilometer til hans hjem for at være med til tropsmøderne, men efter de første 2—3 møder, var der ikke ti vilde heste, der kunne holde os derfra. Faktisk vadede vi om vinteren gennem meterhøje snedriver for at komme til vores tropsmøder. Da han lærte os spejderløftet, lærte han os ikke kun nogle ord, men vi lærte det på en måde, der gjorde sådant et indtryk på os, at vi aldrig ville drømme om at lyve eller være uærlige. Vi forguede vores spejderfører. Vi elskede at være hjemme hos ham. Han fik os til at føle os hjemme og vi vidste, at han kunne lide os og interesserede sig for os.

Dette er noget uvurderligt. Når et barn føler, at man har brug for det, at man holder af det og at det betyder noget, vil det følge én, sådan som vi var parat til at følge vores tropsfører. Når jeg nu tænker tilbage, kan jeg se, at han aldrig forsømte lejligheden, i vor leg, på vore vandreture, ja i alt hvad vi gjorde, til at lære os at være ærlige, sanddru, rene, godgørende, dydige og at gøre godt mod alle mennesker. Jeg kan ikke mindes, at han nogensinde gjorde noget, som kunne få os til at tvivle på hans vidnesbyrd, hans retskaffenhed, hans ærlighed og hans interesse for og kærlighed til os. Som præsident Grant engang sagde: "Intet menneske kan lære Jesu Kristi Evangelium under inspiration af den levende Gud og med magt fra det høje medmindre han selv efterlever det."

Herren er parat til at skænke de største velsignelser til dem, som forbereder sig og holder Hans bud, og som gennem ydmyghed og bøn tjener Ham. Det er derfor vigtigt for enhver lærer at have en baggrund, mod, overbevisning og fantasi såvel som viden og vidnesbyrd.

Præsident Brown har kloget sagt: "Lærerens urokkelige tro skal holde dem (eleverne) på vejen, når modvind og livets storme af tvivl og kynisme truer dem." Og så spørger han: "Blafrer dit stakkels lys ved det mindste pust af tvivl eller kan du få det til at lyse og stråle i uvidende sjæles formørkede sind?"

Jeg ved, at nogen af os føler os helt utilstrækkelige til at udfylde det kald, vi har fået. Nogle føler, til med rette, at de har opsat eller undladt at gøre deres bedste. Herren er parat til at tilgive os. Hvis vi udvikler os bare en lille smule hver dag og holder os tæt til Herren, vil Han forberede os til det arbejde, til hvilket vi er blevet bestemt. Hvis vi ikke har gjort vores regnskab op, eller hvis vi har været mangelfuld på nogen måde, så lad os ikke prøve på at gå på akkord, undskyldte os, forklare vor uvidenhed eller manglende begejstring, men lad os omvende os og forbedre os og tage fat. Vor indflydelse på et menneskes liv kan få afgørende betydning. Vi kan ikke og vi må ikke pjække fra vort ansvar.

Har du nogen sinde lyttet til en, der fortalte om Kirkens Historie, og så følt, at du ikke rigtig kunne forestille dig det? Vor søndagskoleklasse havde det samme problem, men så tog vi af sted på en rejse, der førte os lige gennem Historiens hovedvej med afstikkerne til mange sideveje; det viste sig at være helt spændende!

Der skete noget vidunderligt, medens vi gennemlevede denne Historie. Vi lærte en hel del om, hvorledes Herren vejleder, overbeviser og opmuntrer sine børn. Vi lærte en hel del om os selv.. I det følgende vil vi fortælle jer om det.

Ron Hales

"Da vi rundede toppen af bakken og brød gennem en lille gruppe træer, kunne vi se indianerne neden for i færd med at brænde den græsbevoksning af, som vore dyr var så afhængige af. Det forråd af græs, vi havde samlet på den eng, vi sidst havde opholdt os på, og som vi havde stuvet sammen, hvor som helst der kunne blive plads til det i vognen, var næsten udtømt. Det var sket mange gange før, og ligesom før vidste vi, at der ville vise sig en udvej for os."

"Efterbånden som pøbelen skubbede os ud på de små tommerflåder, der allerede var fyldt til trængsel med bellige, blev det overladt til os selv at komme over den store flod. Jeg trykkede min baby tæt ind til mig, da kanonen, der var anbragt på templet, blev fyret af imod os så nær, at vi blev overdænget med mudder og vand ved skuddet. Herren havde givet os en ny profet og tro til at padle os frem til friheden på den modsatte bred."

"Sommetider holdt vi råd sammen med Præsident Brigham Young og undredes over hans indsigt i folkets problemer: deres fortvivlelse, når arbejdet mislykkedes, over mangel på føde og klæder, over sygdom, over de små grupper af vantro, som gav årsag til splid. Mange af disse vantro drog bort fra os, men der var fortsat andre problemer, der satte vor tro på prøve."

Således talte tre personer som vi alle kendte så udmærket, i vort ward. Men ved deres "forvandling" med effektivt make up og personlig overbevisning følte vi, at det var tre medlemmer af et pioner-vogntog, vi interviewede. Lederen talte om organisationsmæssige problemer, om indianere, om vejspor, om bestemmelser, der hele tiden skulle træffes. Kvinden, som talte, gjorde det ud fra personlig genealogi: hvorledes hendes familie fandt afslapning gennem dans og sang, hvorledes hendes søn døde i vognen, om sine følelser, da hun så sig tilbage på den lille stendynge, der skjulte hans legeme. Den tredje, som var "ældste i Kirken Råd" talte om problemer mellem mennesker. Vi mærkede, at et bånd bandt os til fortiden, og vi fik forståelsen af, at uden pionerernes tro, håb og udholdenhed ville den lange rejse være endt i Winter Quarters. Ved at være disse personer så nær og høre deres historie "fra første hånd" fandt vi også en mening for os i den måde, hvorpå de tog deres problemer op. Ved at overvinde vanskeligheder, skuffelser og hindringer i vort eget liv, får man ikke blot indsigt i deres vanskeligheder, men man får en belønning: Et godt resultat kan vi kun opnå ad den vej, de opnåede det: gennem tro, håb og udholdenhed.

Har du mod og udholdenhed -

Til at stræbe efter at komme på mission?

Til at blive viet i templet?

Til at tjene Herren?

Til at søge det bedste i livet?

Historieskriverne siger:

“. . . Da alt syntes tabt, og de hellige var ved at gå til i fortvivelse, blev himmelen helt overskyet af måger, som sværmede over markerne og udstødte deres klagen- de skrig. . . . De åd, de fyldte sig "til halsen" med skadedyrene og fløj ned til vandet, drak, kastede op og vendte tilbage til slagmarken. Dette fandt sted i mange dage, indtil græshopperne var helt udryddet. Folket takkede Herren, for dette var for dem et mirakel." (Joseph Fielding Smith: "Essentials in Church History", p. 468.)

Vi lærte at:

Det ville have været nemt for pionererne at give op, at tro, at Herren havde glemt dem. Skuffelserne på rejsen havde været hårde, men dette var værre. Den første virkelige afgrøde, de havde opnået, siden de kom til dalen, var ved at blive fortæret af store horder af græshopper.

Selv om pionererne gjorde alt, hvad de selv kunne, vendte de sig alligevel til Herren, for de vidste, at Han ville hjælpe dem. Og Han hjalp dem virkelig også, fordi de havde tro.

Alt for ofte anvender vi tro på Herren i stedet for selv at handle. Han ønsker, at vi skal være klar over, at Han er tilstede, at vi kan regne med Ham; men vi skal også stole på os selv, for at vi kan øge vor tro på Herren og opbygge tro på os selv.

Har du tro –

Til at prøve?

Til at betale tiende?

Til at være lydig?

Til at bede?

Til at vide?

Til at elske Gud?

I Kirkens Historie står der skrevet:

"Det jeg har sagt, ved jeg er sandt, men da jeg ser, I skal videre fremad, vil jeg gå med jer, jeg vil hjælpe jer alt, hvad jeg kan, jeg vil arbejde sammen med jer, jeg vil hvile sammen med jer, jeg vil lide med jer, og skulle det blive nødvendigt, vil jeg også dø med jer. Må Gud i sin nåde velsigne og bevare os."

(Meddelelse fra ældste Levi Savage til håndkærre-kompagniet, citeret i Joseph Fielding Smith's "Essentials in Church History", p. 487.)

Vor klasse sagde:

"Det ville jeg aldrig have kunnet klare! At forlade det meste af mine ejendele og trave alle de mange mil trækkende og skubbende . . ." Med alle de problemer udefra, fra indianerne, med de dårlige veje eller slet ingen veje, med barsk vejr, lange, besværlige dage, måtte det værste dog være at have mod til at blive ved. Med andre ord: det er det samme idag. Det eneste, der virkelig kan afholde os fra at gøre alt det, vi ønsker at gøre, fra at blive det, vi ønsker at blive, er os selv!

De, som nu har det, de engang i fortiden ønskede at få, har det, fordi de har mod. Det er den samme egenskab, teenagerne i håndkærre-kompagnerne havde — teenagere som jer, med undtagelse af, at I skal opbygge og anvende jeres mod i en verden med helt andre vanskeligheder og opgaver.

Har du mod -

Til at bære dit vidnesbyrd?

Til at være moralsk ren?

Til at være en god søn eller datter?

Til at være ærlig mod dig selv?

Til at finde dig i latterliggørelse?

Til at slutte dig til den rigtige flok?

Til at følge Herrens vej?

Til at påtage dig lederskab?

Til at sige nej?

Til at sige ja?

Fra fortiden:

"Umiddelbart vest for templet ligger Mormon-tabernaklet, et umådelig stort lokale. . . . Taget, som var et under af ingeniørarbejde på den tid, da det blev udklækket, er en 3½ m høj gitterspærfags-konstruktion, hvis la-byrint af tømmer holdes sammen af træagler eller dørner og bundet sammen med remme af kalvehuder.

Da det nye tabernakel blev planlagt, bad Brigham Young Joseph Ridges om at bygge et orgel, som i størrelse og kvalitet passede til den nye bygning. Store bjælker blev trukket de 200 km af oksespannd til konstruktion af piberne. . . . Instrumentet er i årene siden da blevet ombygget, udvidet og forbedret, indtil det nu anerkendes som et af de fineste i verden."

(Utah State Historical Society.

The Valley of the Great Salt Lake, pp. 65—68.)

Har du forestillingsevne —

Til at afsløre dine talenter?

Til at give udtryk for dine kræfter?

Til at være en god ven?

Vor anvendelse af dette:

Hvordan ville det komme til at se ud, hvis I ikke mere kunne tænke for jer selv, det vil sige, hvis I skulle godtage alle ting, som de er nu? Det eneste, I kunne læse, se, høre eller spise ville være det, som allerede er skrevet, fotograferet, malet, optegnet, komponeret og dyrket. Det ville blive en temmelig bedrøvelig verden, ikke sandt?

Under vor gennemgang af Tabernaklet så vi mange eksempler på pionerernes anvendelse af deres forestillingsevne: da de skulle støbe fundamenterne, støtte de vældige gitterspærfag under konstruktionen af taget, anvende træagler og skindremme til sikring af indviklede sammenføjninger og mangelfuldt træ, lede City Creek's vand ind under Tabernaklet, så det kunne drive vandmøllen, der frembragte kraft til luftpumpen, der forsynede orglet med luft til de mange piber.

I næste uge — eller måske endog idag — kan I måske finde en konstruktiv løsning på et problem i jeres liv ved at anvende de samme regler, som pionerungdommen ikke blot anvendte under opbygningen af Tabernaklet, men også til opbygning af deres liv.

BØRNENES SIDER

★ Lege verden rundt ★

AF ERMA REYNOLDS

Rusland

Russiske børn leger en leg, der kaldes "Katte og Mus". Alle deltagerne, med undtagelse af tre, danner en rundkreds. Disse tre er "Kattene", og de står inde i kredsen med øjnene tæt tilkukkede medens de andre deltagere som er "mus" danser omkring dem. Pludselig råber en af musene: "Katten kommer." Så står "musene" fuldstændig stille.

"Kattene" åbner øjnene og ser skarpt på "musene". Hvis "kattene" kan fange en af "musene" i at bevæge sig blot den mindste smule, skal denne "mus" ind i midten af ringen og hjælpe "kattene" med at fange flere "mus". Legen fortsætter indtil alle "musene" er forvandlet til "katte".

Japan

Japanske drenge og piger har en leg ved navn "Statue", som de holder meget af at lege. Et barn bliver udvalgt til "Leder". De andre deltagere står ved siden af ham. "Lederen" beskriver en mærkelig stilling som f. eks. "Hold på din venstre fod med din højre hånd", eller "Hold bag på dit højre knæ med din venstre hånd". Så råber han hurtigt "Stop".

Ved ordet "Stop" skal deltagerne blive i den stilling, de har nået, da kommandoen blev givet. De deltagere, der er så heldige at have nået den nøjagtige stilling, der blev forlangt ved den første kommando, har nu lov til at løbe efter "lederen", og den, som fanger ham, bliver den ny "leder".

Syd-Amerika

Sydamerikanske drenge og piger leger en leg, der hedder "Musikalsk Lommetørklæde". Deltagerne sidder på stole ved siden af klaveret, og en af deltagerne får et lommetørklæde. Når musikken begynder, bliver lommetørklædet kastet hurtigt fra den ene deltager til den anden. Musikken spiller hurtigere og hurtigere, og hurtigere og hurtigere kastes lommetørklædet fra hånd til hånd. Pludselig standser musikken.

Den uheldige deltager, der har lommetørklædet, må give værtinden en eller anden genstand, som han får tilbage når legen er forbi med en bøde. Han må også gå ud af legen. Kappestriden fortsætter på denne måde, til der kun er en deltager tilbage.

Spanien

"Retenido" er en leg, som spanske børn kan lide. Deltagerne knæler i en rundkreds. Deltageren som er den, står i midten af kredsen. Han har en bold, som han kaster højt op i luften. I det øjeblik han kaster, springer de knælende deltagere op og løber i alle retninger. Når han griber bolden, råber den, der er den "fandet". Løberne standser, hvor de er, og står helt stille.

Den der er den prøver så at ramme en af dem med bolden. Hvis det mislykkes, skal han være den igen. Hvis han rammer en deltager, skal denne deltager være den.

Den mest usædvanlige kat

Et folkeeventyr fra Vietnam genfortalt
AF O. J. ROBERTSON

Der var engang en mandarin, som havde en meget fin kat. Katten havde en blød gul pels og funkulende grå øjne. Både dens ører og halespids var sortpletlet.

Mandarinen havde lært katten adskillige kunster. Den kunne holde en bold med forpoterne. Den ville sidde på bagbenene, ligge ned, springe og rulle rundt på mandarinens kommando.

En morgen da mandarinen og hans kat spadserede i haven, sagde mandarin: "En så usædvanlig skabning fortjener et passende navn. Hvad kan jeg nu kalde min foretrukne kæledægge?"

Han så på de smukke blomster langs stien, han så på pæretærerne, tyngt ned af moden frugt. Han stirrede på bjærgene langt borte, og på den uendelige blå himmel ovenover.

"Himmel", hviskede mandarin. Jeg vil kalde min kat for "Himmel". Den aften besøgte en ven mandarin.

"Hvorfor kalder du denne usædvanlige kat for Himmel?" spurgte venen. "Er der ikke noget større end himmel . . . skyerne der skjuler himlen for udsynet?"

Mandarin nikkede. "Du har ret min ven", samtykkede han. "Fra nu af vil jeg kalde min usædvanlige kat for Sky."

Nogle få dage senere standsede en kollega-mandarin op for et eftermiddagsvisit. Da den besøgende mandarin så den gule kat udføre sine kunster, forespurgte han: "Hvorfor kalder du denne smukke skabning for Sky? Betragt vinden, der spredte skyerne og driver dem over bjærgene. Ville vind ikke være et bedre navn for denne kat?"

Kattens ejer indrømmede at hans besøgendes forslag var fornuftigt. Så han forandrede navnet på sin kat fra Sky til Vind.

Omkring en uge senere standsede byens borgmester ved mandarinens hus.

"Lad os sidde i haven," sagde mandarin. "Der vil vi finde kølighed i skyggen."

"Miaw", hilste den gule kat dem, da de kom ind i haven. "Hør Vind, kan du optræde for borgmesteren," sagde mandarin.

Borgmesteren var forbavset over kattens forestilling. "Hvorfor", spurgte borgmesteren, "kalder du denne usædvanlige kat for Vind? Det er ikke et passende navn. Den kat burde kaldes Mur, fordi muren standser vinden og ikke lader den blæse igennem."

Mandarin kunne lide Borgmesterens forslag. Fra den dag kaldte han den for Mur.

Da hørte en rejsende Lærd om den usædvanlige kat og standsede en dag for at se den.

"Sandelig, en usædvanlig kat" bevidnede den lærde. "Men hvilket upassende navn du har givet den. Der findes noget der er stærkere end muren. Hvad med musen, der gnaver et hul i muren, jeg synes din kat burde hedde Mus."

"Der er megen visdom i din tanke," sagde mandarin. "Jeg vil kalde min kat for Mus."

Gartnerens unge søn hørte mandarin kalde sin kat for Mus.

"Højstærede," sagde knægten, "Hvorfor kalder du denne fine kat Mus? Musen er en svag og frygtsom skabning, den løber så snart den ser en kat. Hvorfor ikke give din smukke kæledægge et passende navn som Kat?"

Mandarin fattede pludselig sin dumhed. Han havde lyttet til andre, da han selv skulle have tænkt. Han rakte ned og strøg katten, der lå rullet sammen ved hans fødder.

"Stakkels dyr," sagde han mildt. "Hvor forvirret du må have været over at have haft så mange navne. Jeg vil give dig det smukkeste navn i hele verden — Kat."

Genealogi

Forts. fra side 202

Det er tydeligt, at vi er afhængige af Gud med hensyn til vort liv, men vi er også afhængige af hinanden med hensyn til vort livs evige status. Hvad ville vi f. eks. gøre uden Guds Præstedamme? Vi kan ikke hver især døbe os selv, kan ikke salve os selv, kan ikke give os selv velsignelser. Det er det samme med alle Evangeliets principper og ordinanser. Vi behøver hinanden. Vi må elske hverandre og tjene hverandre, hvis vi skal opnå den herlighed, som Han har forjættet sine trofaste og lydige børn. Dette er et af hovedformålene med at formane de hellige overalt til at påtage sig templets ordinanser. Vi er ikke alene afhængige af vore mænd, vore hustruer, vore mødre, vore fædre og vore børn for at få en fylde af herlighed, men vi må besegles i en evig kæde af fædre, mødre og børn, hvis vi skal virkeliggøre, at "samme selskabelighed, som findes blandt os her, skal også findes blandt os der" i den evige verden af herlighed.

Vi bærer vidnesbyrd for jer med apostlen Johannes' ord: "I elskede, nu er vi Guds børn, og det er endnu ikke åbenbaret, hvad vi engang skal blive. Men vi ved, at når han åbenbares, skal vi blive ham lig, thi vi skal se ham, som han er." (1 Johs. 3:2)

Øvelsessang

Forts. fra side 200

ste vers og derefter koret. De ældste af børnene skulle kunne lære både verset og koret, de yngre kan måske kun lære koret, måske endda kun dette: "Tæl hans gaver, som du nyder her". Det er langt mere tilfredsstillende for et barn at lære ét vers eller blot noget af verset, og lære det godt, end at forsøge på at lære alle versene, men alligevel kun kunne synte et ord hist og her.

Man kan finde ud af, om børnene virkelig lærer en sang ved at bede de voksne høre efter dem. Som lærerinder og sangledere er vi så ivrige efter at børnene skal "kunne noget", så vi ofte — uden at vi selv er klar

over det — gør hele arbejdet for dem, og så går det slet ikke op for dem, at de selv skal gøre noget for at lære sangene.

Til organisten:

I denne sang er der en hel del små intervaller, så det kan være, at sanglederen foretrækker at få sangen spillet, medens børnene lærer den. Selv om den er skrevet for fire stemmer, ser vi helst, at børnene og lærerinderne i Junior-Søndagsskolen synger den unison, d.v.s. melodien alene. Hvis man spiller hele akkompagnementet, kan det være, at de mange stemmer vil forvirre børnene; det er derfor nødvendigt, at De spiller melodistemmen, så den kan høres specielt tydeligt, medens venstre hånd spiller svagt.

— Edith Nash —

Hjælpeforeningen

Forts. fra side 198

Mormon siger, at hvis nogen

... ofrer en gave eller beder til Gud, så gavner det ham intet, om han ikke gør det i en oprigtig hensigt.

Thi det bliver ikke regnet ham til retfærdighed.

Og se, om et menneske, der er ondt, giver en gave, gør han det tvært og tvungent; og derfor tilregnes det ham det samme, som om han havde beholdt gaven selv; og derfor anses han som ond for Gud. (Moroni 7:6—8.)

Profetens bemærkninger til Hjælpeforeningen den 30. marts 1842, blev rapporteret som følger. Hør, her taler han til Hjælpeforeningen:

... de hellige skulle være et udvalgt folk, adskilt fra alle verdens onder og ulykker — udvalgte, dydige og hellige. Herren ville af Jesu Kristi Kirke skabe sig et rige af præster, et helligt folk, en udvalgt slægt som på Enoks tid... (Profeten Joseph Smiths Lærdomme, side 241—242.)

Den kendsgerning, at Profeten over for Hjælpeforeningen fremkom med disse bemærkninger, overbevise mig om, at han forventede, at de under udførelsen af deres "gode ger-

ninger", skulle være det, som Evangeliet er på sit område: "... et lys for verden" (Lære og Pagter 45:9). Jeg opfordrer jer derfor, mine elskede søste, med Skriftens ord til at

... Stå op og lad jeres lys skinne, så jeres lys må blive et banner for folkene... (Lære og Pagter 115:5).

Og dette har jeg sagt i Jesu Kristi navn. Amen.

MISSIONÆRFORFLYTTelser:

8. april:

Steven Harris fra Horsens til Holte.

Edward Johnson fra Holte til Randers.

Byron Halling fra Randers til Horsens.

Woodrow Rasmussen fra Svendborg til Odense.

Paul Leishman fra Frederiksund til Odense.

Ladd Jones fra Sundbyvester til Glostrup.

Frank Hersom fra Brønshøj til Sundbyvester.

Calvin Freeman fra Rødovre til Brønshøj.

Warren Olsen fra Sønderborg til Søborg.

Doyle Nielsen fra Hillerød til Frederikssund.

Dale Hansen fra Esbjerg til Hillerød.

Rex Petersen fra Søborg til Missionskontoret.

Paul Paystrup fra Aalborg til Birkerød.

Alfred Carl Nielsen fra Birkerød til Aalborg.

25. april:

Curtis Duncan fra Esbjerg til Gentofte.

Lee Packer fra Gentofte til Kastруп.

Vance Christensen fra Kastруп til Risikov.

Michael Horspool fra Risikov til Hellerup.

Michael Pope fra Hellerup til Skive.

Lee Mortensen fra Skive til Kolding.

Lynn Erickson fra Kolding til Missionskontoret.

5. maj:

Blaine Larson fra Birkerød til Frederikshavn.

James Adams fra Frederikshavn til Missionskontoret.

Wayne Magley fra Aarhus til Slagelse.

Paul Gylling fra Slagelse til Aarhus.

Kathleen Beverley fra Missionskontoret til Birkerød.

Peggy Loveridge fra Missionskontoret til Birkerød.

Kirken Går Fremad

Søskende, glæd jer!

Det er lykkedes missionspræsident-skabet at formå de verdensberømte folkedansere fra Brigham Young Universitetet til at give to opvisninger her i Danmark til fordel for byggeriet på Maglegårds Allé i København.

Det vil blive alle tiders show. En virkelig begivenhed og en storslået anledning til at vise familie, venner og bekendte hvad medlemmer af vor Kirke virkelig kan præstere. En præstation, der ligger på højeste internationale plan!

De rent praktiske formaliteter med hensyn til dansernes ophold osv. er overdraget broder Tom Asmussen og

broder Benny Lindén, der gerne på forhånd vil vide, hvor mange gæster man kan regne med fra provinsen.

Der bliver kun tale om to forestillinger, der finder sted henholdsvis **fredag den 21. og lørdag den 22. juli 1967, kl. 19,30** på Maglegårds Allé 83, Søborg.

Samtidig vil der blive lejlighed til at inspicere vor nye, pragtfulde kirke og se et show af verdensformat.

Billetprisen er sat så lavt som kr. 5,00 pro persona, og husk, at De, samtidig med at De får underholdning for millioner, støtter vort byggefond.

Der vil kun blive solgt 600 billetter til hver forestilling, så derfor: sørg for i god tid at reservere billetter gennem Deres grenspræsident.

På gensyn!

Missionspræsident-skabet
Benny Lindén

GARMENTS:

På grund af ferien er der **Intet salg af garments i jull måned!**

VELSIGNELSER:

Aalborg: 2. april:

Vagn Nielsens og Inger Madsen Nielsens søn, **Per Nielsen**, velsignet af broder Verner Leo Jensen.

Poul Eigil Andersen Faldens og Eva Pedersen Faldens datter, **Ann Falden**, velsignet af sin fader.

Nordsjælland Gren: 8. januar:

Arne Johs. Jakobsens og Vita Rigmør Møller Madsen Jakobsens søn, **Arne Michael Birk Jakobsen**, velsignet af sin fader.

BRYLLUP I MALMØ:

Påskelordag den 25. marts viedes i Malmø af den svenske missionspræsident, broder **Freddie D. Christensen**, København Gren, og søster **Ingegerd B. Finsson**, Sverige, og den 28. marts viedes parret for tid og evighed i Tømrerhuset i Schweiz. Stjernen ønsker hjertelig tillykke!

BRYLLUP I KØBENHAVN:

Den 3. maj viedes på Herlev Rådhus søster **Ruth Hansen**, København Nordre Gren, til **Barbaro Elia**, og den 4. maj fik parret ved en reception i kirken på Priorvej den værdifulde og gæstfrihedsgivende bryllupsreception, broder **Hans Billeskov Jensen**. Stjernen ønsker hjertelig tillykke!

BRYLLUP I KØBENHAVN:

Torsdag den 20. april viedes på Gladssø Rådhus søster **Dorrit Ljungström**, København Nordre Gren, til stud. polit. **John Carlsen**. Stjernen ønsker hjertelig tillykke!

FØDELSSDAGE:

Vi siger i den måned til lykke til følgende søskende:

HJØRRING:

Christine Nymark, 70 år den 2. juli.

SORØ:

Karen Julie Christine Lillholm, 70 år den 6. juli.

KØBENHAVN GREN:

Oiga Elisabeth Mortensen, Kamhusene 30, 75 år den 12. juli.

SLAGELSE:

Kamilla Rosalie Vibeke Rasmussen, 75 år den 15. juli.

ORDINATIONER:

Sønderborg: 1. januar:

Peter Vilhelm Vendike, ordineret til lærer af broder **Aage Pedersen**.

Randers: 26. marts:

Per Nielsen Hvid, ordineret til præst af broder **Helge Grøn**.

Nordsjælland Gren: 4. april:

Verner Olsen, ordineret til lærer af broder **Arne Jakobsen**.

Bent Alfred Nielsen, ordineret til lærer af broder **Per Meilsoe**.

11. april:

Jørn Ulf Schrøder Eriksen, ordineret til lærer af broder **Poul Børge Andersen**.

København Nordre Gren: 16. april:

Palle Jonny Johannessen, ordineret til lærer af broder **Preben Johannessen**.

Silkeborg: 10. oktober 1965:

Allan Bruun, ordineret til lærer af broder **Karl Bruun**.

København Gren: 23. april:

Bent Raymond Jørgensen, ordineret til præst af broder **Jens Kristoffersen**.

Ingolf Erik Jensen, ordineret til diakon af broder **Jens Kristoffersen**.

Andrew David Jensen, ordineret til diakon af broder **Svend Aage Sønderby**.

DØDSFALD:

København Gren:

Den 20. april døde søster **Karla Marie Hansen Andersen** efter lang tids svær sygdom, 65 år gammel, og blev begravet fra kirken på Priorvej den 25. april. Æret være søster **Andersens** minde!

Søster **Andersens** datter har bedt os bringe følgende tak:

Min hjerteligste tak for venlig deltagelse ved min kære moder, **Karla Andersens**, død og begravelse. Også mange tak for alle venlige hilsener og tanker, som blev sendt til mor under hendes lange sygeleje.

Elsabeth Nielsen, Vipperød.

BORDING:

Inga Valborg Poulsen, 75 år den 21. juli.

SKIVE:

Viggo Christensen Rytter, 70 år den 22. juli.

AALBORG:

Ludvig Peter Christensen, 85 år den 24. juli.

Theodor Peter Kristensen, 65 år den 25. juli.

HORSENS:

Kristine Clausen, 75 år den 25. juli.

Cecilie Peick, 85 år den 27. juli.

VARDE:

Frands Andresen, 70 år den 28. juli.

DÅB:

Aalborg: 5. marts:

Erik Hendriksen, døbt af ældste **Arne J. Skollingsberg**, håndspåbyggelse ved ældste **Paul Paystrup**.

2. april:

Vagn Nielsen, døbt af ældste **Kent H. Sorensen**, håndspåbyggelse ved broder **Hans Jørgen Schmidt**.

Inger Madsen Nielsen, døbt af ældste **Kent H. Sorensen**, håndspåbyggelse ved ældste **Jens Hansen**.

Jan Nielsen, døbt af ældste **Kent H. Sorensen**, håndspåbyggelse ved ældste **Jens Hansen**.

Svendborg: 7. januar:

Inge Margrethe Samuelsen, døbt af ældste **Gary Milner**, håndspåbyggelse ved ældste **John C. DeHart**.

Horsens: 2. april:

Bent Jensen, døbt af ældste **Paul B. Jackson**, håndspåbyggelse ved ældste **Steven Harris**.

Bjarne Jensen, døbt af broder **Hennning Jensen**, håndspåbyggelse ved broder **Gudmund Madsen**.

Torben Jensen, døbt af ældste **Steven Harris**, håndspåbyggelse ved ældste **Paul B. Jackson**.

Solveig Edith Pedersen, døbt af broder **Kristian Pedersen**, håndspåbyggelse ved samme.

København Gren: 8. april:

Ingolf Erik Jensen, døbt af ældste **Kurt Larsen**, håndspåbyggelse ved broder **Svend Aage Sønderby**.

Julia Mary Jensen, døbt af ældste **David McQueen**, håndspåbyggelse ved samme.

Andrew David Jensen, døbt af ældste **Kurt Larsen**, håndspåbyggelse ved ældste **David McQueen**.

Judith Anne Jensen, døbt af ældste **David McQueen**, håndspåbyggelse ved ældste **Kurt Larsen**.

Paul Anthony Jensen, døbt af ældste **Kurt Larsen**, håndspåbyggelse ved ældste **David McQueen**.

Martha Hansigne Marie Rasmussen, døbt af ældste **Sterling W. Parker**, håndspåbyggelse ved ældste **Gary R. Milner**.

SKIVE: 24. april:

Karen Margrethe Pedersen, døbt af ældste **Lee Kent Mortensen**, håndspåbyggelse ved broder **Svend Aage Reuter**.

København Nordre Gren: 1. april:

Ole Aarenstrup, døbt af ældste **Bent Jensen**, håndspåbyggelse ved ældste **Henri S. Jensen**.

MISSIONÆRAFLØSNINGER:

Følgende missionærer er blevet hæderlig afløst fra deres arbejde i den danske mission:

13. april:

Rex Petersen
fra Ogden, Utah,
efter sidst at have
arbejdet på
Missionskontoret.

27. april:

**Richard Lynn
Carlquist**
fra Draper, Utah,
efter sidst at have
arbejdet som
assistent til
missions-
præsidenten.

5. maj:

Paul Paystrup
fra Levan, Utah,
efter sidst at have
arbejdet
i Birkered.

13. maj:

Henri H. S. Jensen
fra Garden Grove,
California,
efter sidst at have
arbejdet i Søborg.

22. maj:

Samuel L. Jones
fra Boise, Idaho,
efter sidst at have
arbejdet som
assistent til
missions-
præsidenten.

MISSIONÆRANKOMSTER:

Følgende missionærer er ankommet til den danske mission:

4. april:

Steven N. Petersen
fra Woods Cross,
Utah,
beskikket til at
arbejde i
Sønderborg.

Eddy M. Allred
fra Salt Lake City,
Utah,
beskikket til at
arbejde i Rødovre.

Peggy Loveridge
fra Salt Lake City,
Utah,
beskikket til at
arbejde på
Missionskontoret.

Alan K. Abel
fra Tremonton,
Utah,
beskikket til at
arbejde i Esbjerg.

**James H.
Woodward**
fra Salt Lake City,
Utah,
beskikket til at
arbejde i Esbjerg.

18. april:

DØDSFALD:

VEJLE:

Den 21. marts døde søster **Bodil Marie Lund Jørgensen**, 64 år gammel. Æret være søster Jørgensens minde!

HERNING:

Den 3. april døde søster **Hilda Katharina Bengtsson Overgaard**, 71 år gammel. Æret være søster Overgaards minde!

Ørken og hede skal fryde sig,
ødemark juble og blomstre.

Esaja 35:1